

ŠKOLNÍ ČASOPIS

e-mail: puclik@nmnm.cz

<http://zs1.nmnm.cz>

číslo 58 - březen 2010

PUCLÍK

ZÁKLADNÍ ŠKOLA NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ, VARTISLAVOVO NÁMĚSTÍ 124

**První ročník Puclympiády se setkal
s neočekávaným zájmem soutěžících**

str. 18

PÁR SLOV ÚVODEM

Zima už pomalu mele z posledního, ale někteří mají asi pocit, že si toho sněhu pořád ještě neužili dost, a tak se na poslední chvíli ještě snaží tu bílou protivnou hmotu zužitkovat třeba tím, že si z ní uplácají sněhuláka. Naposledy to zkusila 8.C na školním dvoře a náš časopis byl samozřejmě u toho.

I když se už všichni určitě těšíme na jaro, Puclíkova osmapadesátka se ještě ve spoustě článků vrací k zimním radovánkám, ke kterým nám ta letošní zima vytvořila opravdu skvělé podmínky. Takže se alespoň ve vzpomínkách vrátíme se sedmáky na jejich lyžařský kurz, s 8.C vyrazíme na boby a s dětmi ze Slavkovic budeme získávat řidičský průkaz na sněhová vozidla.

Rozhodli jsme se, že po několika letech trochu obměníme rubriky našeho časopisu. Končí tedy například pravidelná Fotosoutěž a místo ní se objevuje třeba nová rubrika Sloupečky, ve které se budou střetávat názory učitele a žáka na některé aktuální problémy. Dva pohledy na tutéž oblast by mohly být docela zajímavé.

Připravili jsme také novou rubriku o domácích mazlíčcích, ve které bychom rádi představili vaše zvířecí kamarády ostatním čtenářům. Rádi bychom se také věnovali cestování a zajímavým místům, které někdo nám známý navštívil – začínáme s paní učitelkou Fouskovou v Dubaji. Snad si tedy každý v tomto čísle najde něco zajímavého.

Tak příjemné počteníčko...

Redakce

AKCE A UDÁLOSTI NEJBLIŽŠÍHO OBDOBÍ

- **01.-02. 04. 2010** Velikonoční prázdniny
- **05. 04. 2010** Pondělí velikonoční
- **15. 04. 2010** Příjímání pohovory do specializované třídy se zaměřením na VT
- **15. 04. 2010** Filmové představení
- **22.-23. 04. 2010** Příjímání zkoušky na střední školy

PUCLÍKOVA ŠUŠKÁRNA

- Nedávno se při hodině výpočetky v 8.C pan učitel Sláma rozlítil spravedlivým hněvem ve chvíli, kdy komusi začal uprostřed vyučování vyzvánět mobil. Okamžitě dotyčného hříšníka vyzval, aby si telefon ihned vypnul. Zvonění ale neustávalo a pan učitel se začal rozpalo- vat do běla – až do chvíle, než si všiml, že ten milý zvuk se line z jeho vlastního přístroje. To byste nevěřili, jak rychle pan učitel vy- chladl...
- Kaskadérský kousek onehdy před- vedl pan učitel Smékal při cestě do jídelny. Hladem skoro šilhal a před jeho zrakem už se v jasných bar- vách vznášel talíř s vonícími kob- lížky. Vidina blízké potraviny zcela otupila jeho ostražitost, a čím byl jídelně blíž, tím bylo tempo přesu- nu rychlejší. Na schodišti v jídelně už měl pocit, že je téměř v cíli, když vtom zakopl o schod a zbytek trasy hodlal proletět vzduchem. Zemská přitažlivost je ale neúpros- ná, a tak místo toho, aby se ústa pana učitele přibližovala k vytou- ženým koblížkům, namířila si to rovnou k podlaze. Pan učitel se ale v poslední chvíli probral z koblíž- kového opojení a bleskem zapojil do akce tři končetiny (v té čtvrté svíral třídní knihu, kterou nechtěl zneuctít pádem na schody), takže v závěru střemhlavého letu celkem měkce přistál u nohou paní učitelky Pokorné. Koblížků se tedy nako- nec dočkal a dokonce je měl i čím kousat...
- Spát ve škole se nevyplácí. Svě o tom jistě ví i Back, čtyřnohý člen kolektivu 8.C. Nedávno totiž usnul na koberci v učebně výpočetní techniky hned za židličkou pana učitele Smékala. Ten se ale se svou židlí náhle rozjel a milému Backovi převálcoval ucho. Tedy pane učiteli, copak vy nevíte, že zvířátkům se po uších nejezdí???

OBSAH

§ Pár slov úvodem	2
§ Co nás čeká	2
§ Puclíkova šuškárna	2
§ Zapsáno...	3
§ Recitační soutěž	3
§ Fotosoutěž končí	3
§ Planeta Země	4
§ Zvířecí škola	5
§ Vyzvídali jsme	6
§ Sloupečky	9
§ Z kopce nám to fičí...	10
§ Anketa	12
§ Bobkování osmé cé	13
§ Když se setmí...	14
§ Vánoce v Dubaji	16
§ Puclympiáda	18
§ Máme doma zvířátko	19
§ 3 v jednom podruhé	20
§ Cesty za pohádkou	22
§ Nejlepší šplhavci	22
§ IV. Zimní olympiáda dětí a mládeže ...	23
§ Žákovská knihovna informuje	24
§ V zajetí sněhu	27
§ Plavu si ani nevím jak	28
§ Masopustní rej	28
§ Mladí Demosthenové	30
§ Okénko ZŠ Slavkovice	31

Zapsáno...

I když venku mrzlo, za okny přístavby naší školy bylo vidět berušky a dokonce Ferdu Mravence.

4. února 2010 se konal zápis předškoláků do prvních tříd a starší spolužáci s učitelkami 1. stupně chtěli dětem zpříjemnit plnění zápisových úkolů. Byli jsme potěšeni velkým zájmem o naši školu a také tím, že většina dětí plnila úkoly s radostí a na vstup do školy se už moc těší. Na památku tohoto významného dne a jako pochvalu za pěkné výkony si děti odnesly dárečky.

Paní učitelky Niesnerová a Kotovicová se se svými budoucími žáčky setkají znovu na jaře v rámci pokračování „Miniškoličky“.

Mgr. Markéta Niesnerová

Recitační soutěž

V úterý 2. února 2010 proběhlo v prostorách Domu dětí a mládeže Klubíčko oblastní kolo soutěže v recitaci. Soutěže se zúčastnili žáci novoměstských škol, děti z Bobrové, ze Sněžného a z Jimramova.

Recitátoři soutěžili ve čtyřech kategoriích. Ve třech z nich měla zastoupení i naše škola. Za 2. a 3. třídy přednášela Nina Hájková, 4. a 5. ročník zastupovala Natálka Mašterová a v kategorii 6. a 7. tříd recitoval Filip Hugo.

Děvčata předvedla krásně připravené básně a úspěšně reprezentovala naši školu, postupová místa však získaly děti z jiných škol. Ve své kategorii zazářil **Filip Hugo**, který **zvítězil** a postupuje do okresního kola ve Žďáře nad Sázavou. Gratulujeme.

Mgr. Ivana Fousková

FOTOSOUTĚŽ KONČÍ

Protože posledního kola fotosoutěže se neúčastnila třída 5.B s paní učitelkou Poláčkovou, sešly se nám pouze 4 odpovědi. Všechny byly správné. Na chůdách skutečně chodil **pan ředitel Ondráček**.

Protože zájem o tuto soutěž je minimální, přestaneme na nějaký čas tuto rubriku zařazovat. Je nám to trochu líto, ale nemá smysl dělat něco, co vás neoslovuje. Možná se po určité době k fotosoutěži opět vrátíme a pokusíme se probudit váš zájem.

Posledním vítězem této soutěže je **Anežka Rolinková z 8.A**. Blahopřejeme a jako vždy ji odměníme nějakou sladkostí.

PLANETA ZEMĚ

Mgr. Pavlína Poláčková

NÁŠ DOMOV UPROSTŘED VESMÍRU

Těsně před vánočními prázdninami vyrazily 5.A, 5.B, 6.A,B,C a 9. C za poznáním do Prahy. Hlavním, ale ne jediným důvodem byla interaktivní výstava s názvem Příběh planety Země, která je instalována v Národním muzeu na Václavském náměstí.

Vstoupit přímo do nitra naší planety, zažít pocity zemětřesení s patřičným doprovodem vizuálním i zvukovým, na vlastní „dupot“ vyzkoušet, jak pracuje seismograf, projít hnědouhelným močálem z třetihor, nitrem sopky, prolétnout se mezi planetami a v neposlední řadě se dozvědět, jaký vliv má člověk na planetu Zemi - to bylo to, oč tu krácelo.

Kromě toho měli všichni jedinečnou příležitost probrouzdat i samotné Národní muzeum s řadou vystavených exponátů. V blízké budoucnosti jej totiž čeká velká rekonstrukce a po ní jej takto už nikdo a nikdy ve stávající podobě neuvidí.

Dopoledne uteklo jako voda, následoval přesun metrem s nejdelšími jezdícími schody, které vůbec pražské metro má, do obchodního komplexu Anděl City na Smíchově do Království železnic, kde je postavena na ploše 115 m² první část obřího modelového kolejiště.

V pravidelných intervalech se tu střídá noc i den, vlaky jezdí podle přesně daných jízdních řádů kolem takových dominant, jako jsou Trosky v Českém ráji nebo Ještěd u Liberce,

zkrátka radost pohledět. I tady čas ubíhal jako o závod a z tak trochu pohádkové říše bylo třeba vrátit se zpátky na zem.

Metrem jsme se dostali na Národní třídu a odtud je to co by kamenem dohodil na Staroměstské náměstí, kde nechyběl samozřejmě ani tradiční rozchod. Proč právě toto místo? No přece proto, aby si všichni mohli vychutnat kouzlo Vánoc nejen s překrásnou výzdobou, ale projít i vánoční trhy, nasát atmosféru, nadechnout se vůně punče, pečených kaštanů, perníčků a jiných laskomin, zkrátka všeho, co k tomuto období i místu neodmyslitelně patří.

Poté už byl program dne opravdu definitivně vyčerpán. Prahou zářilo noční osvětlení a nezbývalo tedy nic jiného, než se vydat na cestu zpátky s vědomím, že jsou všichni bohatší o řadu zážitků a snad i nových poznatků...

PS: Jedna ze tří exkurzí měla odpolední program malinko odlišný - místo Království železnic, navštívila výstavu pohádkových kostýmů ze seriálu Arabela a ani tento čas nebyl časem ztraceným – řada dětí se opravdu vyřádila, když se alespoň na chvíli „změnila“ v pohádkové bytosti.

A jaké dojmy akce zanechala na účastnících?

Přijel pro nás velký luxusní autobus – zůstala jsem s pusou dokořán.

Karolína Švárová, 5.B

V Národním muzeu jsme si mohli poskládat dinosauří kostru a na Staroměstském náměstí jsem se konečně podívala, jak funguje orloj.

Anna Šarounová, 5.B

Hned ráno jsme viděli boží východ slunce a po něm následoval celý den plný zážitků. Byl to můj nejlepší výlet, který jsem kdy zažila.

Veronika Lukešová, 5.B

V muzeu byl model sopky, k němu video a podlaha – malý čtverec, který vibroval a tím nám simuloval zemětřesení. Když to člověk vyzkoušel a mluvil při tom, tak koktal, ale hlavně si mohl představit, jak takové doopravdické zemětřesení vypadá.

Vendula Bartoňová, 5.B

V království železnic jsou parádní zmenšené modely a především jsou všechny funkční. Mohli jsme tam strávit delší dobu. Byl by se mi býval líbil delší rozchod na Staroměstském náměstí.

Martina Dvořáková, 9.C

K exkurzi není co dodat, byla super.

Renáta Sobotková, 6.A

Nejvíce se mi líbil naučný program na počítačích – o planetě Zemi.

Ondřej Dufek, 6.C

Zaujal mě teploměr, který mi řekl, že naše Země má uvnitř teplotu 6 000 stupňů, což jsem nevěděla.

Tomáš Janů, 5.A

Dojmy z Království železnic – uť, to se nedá vyjádřit slovy. Ty malinký vláčky a koleje, světla, auta, nehody, bylo to krásné!!!

Hana Žáková 6.B

ZVÍŘECÍ ŠKOLA

Vendula Svobodová, 7.B

Na tuto ekologicko přírodopisná praktika s paní učitelkou Janíčkovou se asi hodně žáků opravdu těšilo. A měli na co. Do školy jsem si totiž všichni mohli přinést svoje domácí mazlíčky.

A sešlo se jich opravdu hodně - od křečků až po zakrslé králíčky. Každý měl za úkol povědět co nejvíce zajímavostí o svém mazlíčkovi. Například jak často a čím ho krmí, kde mazlíčka chová a podobně. Každý z nás měl opravdu několik povedených historek o tom, co se svým malým kamarádem zažil, a některé byly opravdu humorné.

Po ukázce mazlíčků se všechna zvířátka až na pár výjimek nechala i pochovat a pohladit. Paní učitelka nám udělala i několik pěkných fotek, abychom měli na naši skutečně veselou hodinu i pár vzpomínek. Ke zvířátkům dodala pár povedených historek i paní učitelka a některé byly až neuvěřitelné.

Tato hodina byla opravdu nezapomenutelná, ale my pevně věříme, že zase nějakou podobnou událost ještě zažijeme.

VYZVÍDALI

TENTOKRÁT U PANA UČITELE

JSME

PETRA SMÉKALA

Puclík slaví 10. narozeniny, a tak je právě teď nejvhodnější doba na to, abychom si popovídali s jeho tvůrci. Protentokrát padl los na pana učitele Petra Smékala, který stál u zrodu časopisu, a proto jsme VYZVÍDALI právě u něj...

- největším koníčkem je chov hadů
- potkat ho můžete na bowlingové dráze
- rád se svými dvěma dcerami brouzdá po vlastech českých
- přátelí se s kolem a in line bruslemi
- působí v divadelním spolku učitelů Bílá hora jako režisér i herec v jedné osobě
- širokým obloukem obchází játra s rýží
- moc rád fotografuje a chtěl by to zvládnout jako skutečný profík
- nejlépe se cítí v tričku a kraťasech, nerad nosí společenský oblek
- na lidech si cení smyslu pro humor a schopnosti držet slovo
- moc rád čte knížky a hraje deskové hry
- neumí zpívat (ale zpívá rád)
- nesnáší nedochvilnost, neupřímnost a ubližování bezbranným tvorům
- netouží po žádném významném postavení nebo funkci
- nejoblíbenější
 - film Vesničko má středisková
 - skupina Kabát
 - zpěvák Jaromír Nohavica
 - kniha Egyptan Sinuhet
 - spisovatel Frederick Forsyth
 - jídlo svíčková na smetaně

Puclík slaví desítku, tak se přímo nabízí otázka: „A vy?“ Nemáme na mysli samozřejmě váš věk (to je evidentní už na první pohled), ale ptáme se na to, jak dlouho vlastně působíte na této škole a zda jste od prvopočátku členem redakční rady?

Na naší škole učím od roku 1997. Takže momentik... no, už je to pěkná řádka let. Co se

týče školního časopisu, jsem jedním ze dvou zakládajících členů. Bylo to asi tak někdy v polovině května v roce 1999, kdy za mnou přišel pan učitel Havlík s návrhem, aby se začalo něco na naší škole dít. Totiž aby se založil školní časopis. Byl jsem návrhem od samého počátku nadšený.

Bylo nám oběma jasné, že nemůžeme nechat celou práci pouze na dětech. Takový časopis by totiž vyšel tak jednou dvakrát. A potom? Potom nic. To zde již několikrát bylo.

Napadlo nás vytvořit redakční radu složenou z dětí a z nás dvou. Oslovili jsme několik děvčat z tehdejší speciálky a ty byly nadšené. No a vydrželo nám to až do dnešního dne. Jsem na náš časopis hrdý a myslím si, že právem.

Co vás na této práci nejvíc baví?

Je to občas náročná práce, ale je to úplně něco jiného, než když člověk stojí celý den za katedrou. V redakci jsme většinou fajn parta lidí a semele se tam obrovská spousta věcí, informací, drbů, zaručených zpráv, připomínek a tak. Naši „Puclíci“ jsou ve většině případů skvělí lidičkové a je nám s nimi fajn. Myslím si, že i oni na práci v redakci rádi vzpomínají.

Baví mě vymýšlet akce typu Ježíšek, volba MISS, diskotéky s vánoční tematikou, piškvorkový turnaj a... a mnoho dalšího. Jsou to věci, které už tak nějak patří k naší škole, a málokdo si dnes vzpomene, že je vlastně vymyslelo pár nadšenců v redakci. Baví mě povídat si s redakcí o věcech vážných i nevážných. Je tam legrace, pokud zrovna nehoří termín odevzdání článku.

Jste třídním učitelem 9.C a tato třída se pod vaším vedením téměř trvale vyskytuje na před-

ních místech ve sběru víček od PET lahví. Nemůžete nám prozradit, v čem tkví tajemství tohoto úspěchu?

Tajemství úspěchu? No, to neprozradím, je to přece tajemství, ne? Ale vážně. Je to díky několika málo dívkám ve třídě, které stačilo jen tak lehce popíchnout a je to začalo tak trochu bavit. Nakonec třeba to, že mi jedno víčko o přestávce donesou čtyři lidi, je skvělé, ne? Předpokládám, že u „nosičů“ víček a kůry se na sběru podílí celé příbuzenstvo a sběračské klany známých.

Již několikrát se součástí výuky na naší škole stala vaše Růženka – krajta královská. Z toho usuzujeme, že s vámi nejspíš sdílí i vaši domácnost. Vzhledem k tomu, že chov těchto druhů zvířátek není až tak úplně běžným koníčkem, zajímá nás, zda máte jenom ji, nebo i jinou podobnou „havěť“?

Moje krásné mazlíčky mám přímo doma. Mám je ve dvou teráriích v obývacím pokoji a jedno terárium jsem přes značné protesty svých dcer vnutil do dětského pokoje. Mám doma celkem čtyři hady. Zatím. Časem možná chov trochu rozšířím. Jsou to dvě krajty královské – Růženka (můj první a nejoblíbenější kousek) a Hugo. Hugo trochu kouše a je poněkud nervózní.

Potom mám dva hroznýšovce duhové – Jůlinku a Honzíka. To jsou mláďata. No, sice jsou už téměř tak dlouzí jako Růženka, ale jsou jim teprve dva roky. Až budou dospělí (asi tak za tři roky), budou mít něco kolem dvou metrů. Hadi

sice rostou celý život, ale v dospělosti už jen malinko.

Jeden čas jsem tak trochu experimentoval s gekony. To jsou takové malé ještěrky s přísavkou na nožičce. Ale to byla taková slepá ulička. Jeden můj známý s nimi totiž krmil svoje hady a mně jich bylo líto, tak jsem si jich pár od něj koupil. Nic s nimi nebylo. Byli moc divocí a nedalo se s nimi pomazlit. To Růženka se pěkně obtáčí kolem ruky i kolem krku.

Je těžké v panelákovém bytě vytvořit hadům vhodné podmínky pro život? Musí člověk hodně slevit ze svých nároků na bydlení proto, aby je mohl chovat?

Jako každý domácí mazlíček i hadi vás nejen obohatí, ale zároveň si i něco vezmou. Mně „vzali“ kousek obývací stěny, kterou jsem si nechal předělat na terárium o dvou patrech. Je prostomé, krásně nasvícené a vůbec si myslím, že se povedlo.

Jen když jedu někam na dovolenou nebo jen tak na víkend, je problém sehnat někoho, kdo by hadům vyměnil vodu a navlhčil je. Naštěstí můj soused netrpí hadofóbií a rád se o ně postará. Já se mu na oplátku starám při jeho dovolené o křečka. Krmení při odjezdu na dovolenou neřeším – hadi jí jednou za 14 dní, případně jedenkrát za měsíc.

Hadi jsou masožravci, potrava pro hada chovaného v zajetí se dá koupit v obchodech se zvířaty. Využíváte tuto nabídku, nebo jim připravujete něco speciálního sám, a chodíte proto chytat žáby, ještěrky, plže i ryby do potoků a tůňek v okolí Žďáru? Nebo se snad dokonce bezhlavě honíte za hmyzem (mláďata se jím zpočátku krmí) pro vaše miláčky?

Druh hadů, které chovám já, je zvyklý jen na hlodavce. Dnes není vůbec žádný problém koupit dospělou myš či menšího potkana ve zverimexu. Ale když jsem si přivezl mláďata domů, vešla se obě do dlaně. Takové tkaničky bylo nutné krmit čerstvě narozenými mláďaty myši. Naštěstí jeden můj známý v té době myši choval, a tak jsem asi půl roku bral od něj různé malá myšata. Jinak by to asi problém byl.

Z toho tedy vyplývá, že se za hmyzem nehoníte (je to ale vskutku báječná představa), nýbrž

využíváte vymožeností dnešní doby a pouze nakupujete. Dosud jsme si povídali o potravě pro hady - tu zvládáte evidentně bravurně. Ale co takhle „lidské menu“? Zajímá nás, jestli si dokážete uvařit i něco pro sebe a své dvě dcery – tedy co byste nám v případě možnosti nabídli, co považujete za vrchol svého kuchařského umění?

Vaším docela rád a poměrně často. Vrcholem mého umění je asi rajská omáčka. Omáčky ale moc často nevařím, raději mám různé těstoviny a kuře na jakýkoliv způsob. Nejrychleji se „vaří“ hadům – myšku chytím za ocásek, vhodím do terária a je to.

Po přečtení vaší poslední věty se téměř nabízí malé doporučení - rozhodně nechoďte k panu učiteli nečekaně, mohlo by vás čekat nepříjemné překvapení. Na nezvanou návštěvu k panu učiteli přijít – myšku jako rychlé občerstvení na talíři mít.

Vzhledem k tomu, že to byla naše poslední otázka, děkujeme za rozhovor a přejeme, aby vás práce v redakci i nadále bavila minimálně stejně tak jako vaši hadi.

**Rozhovor připravily
Mgr. Pavlína Poláčková
Dominika Edlmanová a Věra Králová, 8.A**

SLOUPEČKY

Nikola Švárová, 8.C

DVA NÁZORY

Mgr. Dagmar Svobodová

NA JEDEN PROBLÉM OČIMA UČITELE A ŽÁKA

Milí čtenáři našeho časopisu, máme tu pro vás zbrusu novou rubriku. Budeme se vám v ní snažit zprostředkovat názory dvou stran - učitele a žáka na některé aktuální problémy. Barvy žáků naší školy bude ve svém sloupku hájit Nikola Švárová z 8.C a pohled ze strany učitelské bude psát Darka Svobodová. V tomto čísle si můžete přečíst naše názory na nejrůznější vylepšení, kterých si v novém kalendářním roce ve škole užíváme. A pokud byste pro nás měli nějaký další námět - neváhejte a vhoďte lísteček do naší „pucloschránky“. Rády se inspirujeme :-)

NIKČA

Po chodbě se prochází žáci a vesele si povídají o tom, co dostali k Vánocům. Mnohokrát zaslechnu nadšené: „Já jsem dostala nový mobil,“ nebo „To byly zase Vánoce! Ale tu knížku, co jsem chtěl, jsem dostal.“ I učitelé se mají určitě čím pochlubit, ale co naše škola? Co jí Ježíšek nadělil pod stromeček?

Ti všímavější z nás to už ví. Není to mobil ani knížka, jsou to skleněné dveře v žákovské šatně a na chodbě v přízemí, nové židličky do tříd výpočetní techniky a - k velké radosti žáků - dveřní pojistky do všech šatních skříněk.

Nové skleněné dveře mi přijdou jako dobrý nápad, i když byly tak drahé. Jen si tak říkám, aby je nechtěl někdo vyzkoušet :-). Při jejich velikosti taky lituju člověka, který je musí leštit. Po takové cestě na oběd například, kdy jsou žáci celí nedečkávi, namačkaní jako sardinky a každý druhý na ně otiskne v lepším případě ruku, v horším pusku, pokud ho spolužák ve správnou chvíli správně šťouchne... To potom kdejaký hladem divoký žák nechá na skle ne moc pěkný vzkaz pro paní uklízečky. Ovšem s výjimkou malého volného prostoru kolem učitele..

I za nové židle do výpočetky jsem moc ráda. Je totiž fakt, že ty staré byly už docela děsné. Párkrát se mi stalo, že jsem se málem převrátila na židli, které chybělo kolečko, a to jsem se ani nemusela houpat. Ale není slyšet jenom chvála. Jedna žákyně si prý stěžovala, že se na těchhle židlích nedá spát. A má pravdu, to se opravdu nedá.

A nejlepší na konec – dveřní pojistky ve skříňkách. Mnozí z nás si oddychli. Bez klíče se do skříňky dostat opravdu nedá. Možná se časem přece jen nějaký ten způsob najde, ale zatím - naštěstí - jsou skříňky bezpečné. Jenom se nesmí zapomenout na zasunutí pojistky.

Vždycky se však najde někdo, kdo není spokojený. Hodně žáků si oblíbilo otevírání skříněk, aniž by museli odevíkat. Používání pojistky sice není povinné, ale když potom zjistíte, že vám něco ze skříňky zmizelo, je to problém. A můžete si troubit na poplach, jak chcete :-o

Teď se i škola může chlubit tím, co dostala k Vánocům. A my s ní...

DARKA

Nedávno jsem dohlížela na chodbě, když mne najednou z přemýšlení vytrhlo zoufalé tukaní na dveře. Stál za nimi jeden starší člověk, a když jsem mu otevřela, jen užasle řekl: „Vždycky, když sem přijdu, je tu něco nového a ty nové dveře mne zmátly úplně... Ale máte to tady čím dál hezčí...“ To jsou slova, která hlavně od lidí, jenž se školou nemají nic společného, potěší.

I my učitelé se můžeme těšit ze spousty vylepšení, i když na druhé straně někdy musíme trochu žárlivě nebo spíš smutně poznamenat, že žáci s nimi mají většinou přednost. Ale ve třídách konečně můžeme zasednout k novým katedrám i my a věřím, že na nové stolky ve sborovně určitě také dojde.

Pravda, já sama se musím přiznat, že jsem „vydělala“ na výměně oněch výpočetních židliček a jednu starou, ale ještě životaschopnou pro sebe „znárodnila“. Sice se na ní nehoupu, ale užívám si toho, že lze dokonce výškově nastavit (takový luxus :-))), netrčí z ní molitan a hlavně vypadá, že ještě nějakou chvíli vydrží.

Zabezpečení šatních skříněk se nás učitelů sice úplně bezprostředně netýká, ale doufám, že i nám tím odpadne spousta nepříjemných starostí. Často se stávalo, že dozor dole musel řešit problém se ztracenou botou nebo bundou a nezapomenu, jak jsem byla zoufalá před několika roky, když jsem se připlétla k případu jednoho chlapce z 1. stupně – botičky se mu ztratily a bačkorku měl už týden také jen jednu. A venku metr sněhu...

No a naše nové dveře? Když jsme připravovaly tento sloupek, na problému zvaném údržba a leštění jsme se s Nikčou okamžitě shodly. Snad mne napadá ještě jedna výhoda, že je pěkně vidět i do průjezdu školy, což učitele určitě potěší (i když žactvo, zkracující si čekání na tělocvik v průjezdu nejrůznějšími „koninami“, to patrně neocení.. :-))

A málem bych zapomněla. To, co mi vrtalo při tom stání na chodbě hlavou, byla myšlenka, že díky novým dveřím konečně vím, jaké pocity má rybička v akváriu :-)

Jana Knapčoková, 7.C

Tak už je to za námi! Všichni sedmáci vždy v zimě vyrazí na lyžařský výcvik, tudíž i my jsme se letos dočkali.

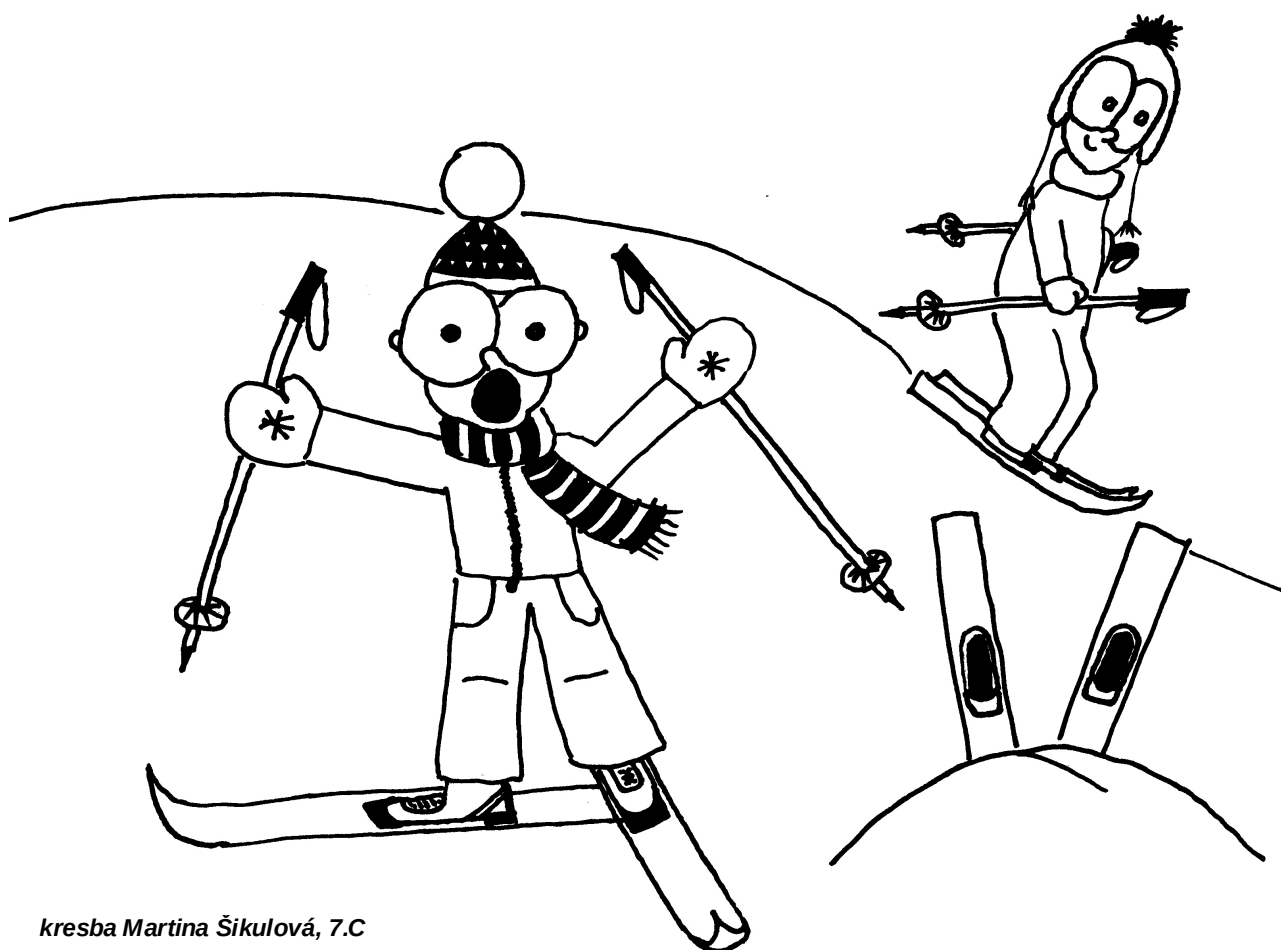
Počasí nám přálo, sněhu bylo dost, a tak jsme se mohli na týden vyhnout učení a místo sezení v lavicích strávit příjemné okamžiky na lyžích

(i když pár „nesportovců“ dalo raději přednost škole).

20. ledna to začalo. Někdo s radostí, někdo s menšími či většími obavami, ale všichni patřičně vybaveni pořádně teplým oblečením, svačinkou a samozřejmě i lyžemi jsme se první den vypravili k hotelu

Ski. A tady odstartoval lyžák sedmých tříd.

Každý z nás předvedl své lyžařské umění a podle něj byl zařazen do skupin. Čtyři skupiny jezdily na běžkách a pátá si užívala se sjezdovkami nebo snowboardy na sjezdovce.

kresba Martina Šikulová, 7.C

Každý den nás čekala pořádná cesta. Někdy to bylo fajn, sluníčko svítilo a sníh se nádherně třpytil, někdy byla šílená zima a my málem omrzli a jindy to bylo „o vázání“. Jako se to stalo Petrovi Jūdovi v jednom z těchto dnů. Prostě mu odpadlo vázání, ale pan učitel Jurek si s tím naštěstí poradil. Ale čeho jsme se vždy dočkali, byl teplý čajíček a něco na zub v okolních restauracích.

Jezdili jsme všichni z plných sil. Kopečky nahoru byly občas krušné, ale někteří chytráci přišli na to, jak je snadno zdolat: sundali si lyže :-)). Zato z kopce už to pěkně fičelo. A kdo se bál, vyřešil to podobně: sundal si opět lyže. Pádů z kopců bylo docela dost, ale naštěstí jsme všichni přežili.

Bylo to bezva týden a pořádně jsme si ho užili. Škoda, že je jen pro sedmáky, protože bychom si ho místo školy určitě rádi zopakovali. Teda alespoň někteří...

Anketa

tentokrát o slovech...

Taky se vám už stalo, že jste s někým mluvili a on najednou použil slovo, které jste nikdy neslyšeli, takže jste v té chvíli nevěděli, o čem je řeč? Podobné téma jsme tentokrát zvolili i v naší anketě a zeptali jsme se, zda rozumíte některým méně tradičním slovům, a pokud ne, tak co byste si pod takovým pojmenováním představovali. Vaše názory byly hooooódně různorodé...

1. otázka: Co je to mofroň?	(no přece mofroň)
2. otázka: Co si myslíš, že je šáší?	(drobné větvičky na podpal)
3. otázka: Co znamená slovo šufánek?	(naběračka)
4. otázka: Co je olgoj chorchoj?	(červ žijící v poušti Gobi)
5. otázka: Když narazíte do kandelábru, do čeho jste vrazili?	(do sloupu - pouliční lampa)

ŽÁCI

Pavel Kubík, 4.A

1. Asi pavouk.
2. To bude šáša.
3. Kruháč.
4. Nevím, asi sopka.
5. . Do autobusu.

Ondřej Svoboda, 5.A

1. Nějaký zvíře.
2. Postava.
3. Asi nádoba.
4. To bude jméno, ne?
5. Do zdi.

Karolína Švárová, 5.B

1. Mimoszemšťan.

2. Oslovení někoho.
3. Nějaká buhta.
4. Pazvíře :-)
5. Do hrnce.

Jan Žiška, 6.A

1. Nějaký zvíře.
2. Šásek.
3. To je polštář.
4. Písnička.
5. To nevím, asi do sloupu.

Veronika Bělíčková, 8.B

1. Fialový prase.
2. Zmutovanej komár.
3. Naběračka.

4. To je duch.
5. Do Adély Hladíkové :-)

Marek Holeček, 8.C

1. Zvíře, nebo rostlina.
2. Něco sušenýho.
3. Jídlo, nebo nápoj.
4. Vynález.
5. Nějaký domeček.

Oldřiška Modráková, 8.C

1. To jsem já.
2. Jehličí, co se s ním podpa-luje.
3. Naběračka na polívku.
4. Orloj.
5. Do zídky.

UČITELÉ

Mgr. Jitka Matoušková

1. Něco mužského pohlaví.
2. To jsou drobné větvičky na podpal.
3. Šufánek je naběračka.
4. Hudební skupina?
5. Do sloupu s elektrickým vedením.

Mgr. Miroslav Sláma

1. To je Tomáš Kadlec z 9.C.

2. Dřevo na zatápění.
3. Nádobu na vodu.
4. To je červ, co vypadá jako had.
5. To jsem narazil do sloupu elektrického osvětlení.

Mgr. Erika Oravcová

1. To je to zvíře, co tady chodí po škole. Píše o něm pan učitel Smékal.
2. Jehličí.

3. No, to je naběračka.
4. Nějaký zvíře, asi ryba.
5. Do zábradlí.

Eliška Šarounová

1. Nějaký zvíře.
2. Větve.
3. To je naběračka.
4. Tak to nevím.
5. Kandelábr? Netuším.

Anketu připravily Dominika Kaštánková a Nikola Švárová, 8.C

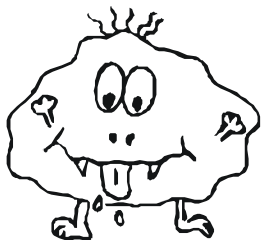
BOBKOVÁNÍ OSMÉ CÉ

Dominika Kaštánková, 8.C

V pátek dvaadvacátého ledna 2010 jsme se domluvili s paní učitelkou Janíčkovou, že si půjdeme užít krásně bělavý sníh a zabobujeme si. Ten kopec štěstěny, kde jsme měli bobovat, byl na ulici Luční. Sraz byl u školy ve dvě hodiny odpoledne. Já, že to mám na ten kopec kousek, jsem čekala na rohu ulice Luční. Jenže jsme se na domluveném místě nesešli, protože zbytek třídy šel jinudy, než jsem čekala já. Po půlhodině marného přešlapování jsem šla zkroušeně směr domov, ale najednou jsem je uviděla na kopci. S radostí jsem se k nim rozběhla a zjistila, že už tam jsou docela dlouho. To mě trochu zamrzelo, ale můj smutek hned spravila dobrá nálada ostatních a smích...

A co dodat závěrem? Že to bylo super jako vždy! :-)))

KDYŽ SE SETMÍ...

Mgr. Petr Smékal

6. ČÁST

Dnešní díl bude věnovaný strašidlům, která žijí na školní půdě. Školní půda je velice rozlehlá a tajemná. Asi málokdo z vás se tam měl možnost podívat. Je plná trámů, temných koutů, pavučin, prachu a starých skříní. Tyto prostory jsou téměř ideálním místem pro život strašidel a jim podobných tvorů.

Tato strašidla jsou většinou menšího vzrůstu. Například půdní skřeti jsou téměř poloviční velikosti ve srovnání s jejich skalními příbuznými. Takový skalní skřet dosahuje výšky okolo 2,5 metru. Dokonce byly zaznamenány případy, že skalní skřet dosáhl výšky 3,7 metru. To už je téměř výška skalního obra. Ale zpátky k půdnímu skřetovi. Jeho výška je přibližně 1,2-1,4 metru. Tak bychom mohli pokračovat dál a porovnávat jiné půdní a divoce žijící tvory.

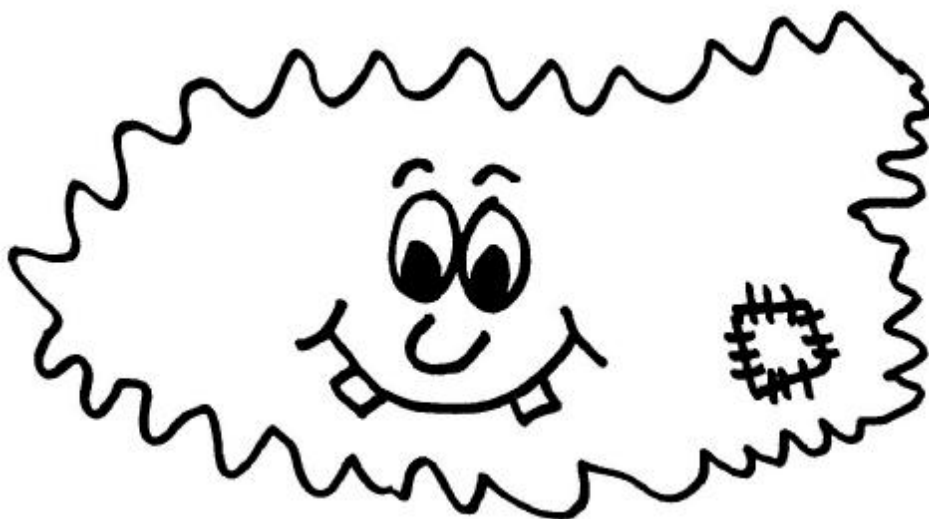
Srstnatec hadrovitý třípruhý (Srstnicus hadronicus trilineatus)

Délka: 60-70 cm

Váha: 0,3-0,5 kg

Výskyt: školní půda

Velice zvláštní tvor. Tvarem těla se podobá starému a značně použitému hadru na podlahu. Nemá žádné nohy ani ruce. Pohybuje se pomocí drobných malých výrůstků, které svým tvarem připomínají tenké provázky. Podobá se nějakému mořskému měkkýši či mořské houbě.

Živí se především hmyzem. Největší pochoutkou jsou pavouci a tlusté mouchy. Je zajímavé, že dokáže sežrat tolik hmyzu, kolik sám váží. Díky tomu, že na naší půdě žije jedna rodina srstnatců, nemá celá škola problém s obtížným hmyzem. Srstnatce tedy můžeme řadit mezi hmyzožravce.

Je to ovšem tvor škodolibý, potměšilý a zákeřný. Využívá toho, že se podobá starému hadru, a nepěkně si zahrává s našimi paními uklízečkami. Lehá si do rohů chodeb a tváří se jako opravdový hadr. Ten šok, když na něj paní uklízečka sáhne a on se pohne... Vytrhne se jí z ruky a s hlasitým skřípavým smíchem rychle uteče pryč (srstnatec, ne paní uklízečka).

Na půdě přespává s oblibou pod starými lavicemi nebo na starých trámech. Kdyby náhodou někdo z vás šel po školní půdě, dejte si na něj velký pozor. Pokud je spatřen ve svém přirozeném prostředí a cítí se napaden, hájí své teritorium. Na případného vetřelce skočí a svým slizkým tělem se „přicucne“ na obličej. Odporného slizu se pak dotýčný člověk zbavuje několik dnů a z vlasů i týdnů.

Netopýrovec divoký tříprstý (*Barbatirius primigenius triprsticus*)

Délka: 30 cm (rozpětí křídel 0,4-0,5 m)

Váha: 0,2-0,3 kg

Výskyt: školní půda

Tento druh je velice vzácný. Vyskytuje se pouze na dvou místech na světě - na půdě naší školy a v jeskyních Ugurunaha v Brazílii. Brazilští jedinci dosahují ovšem daleko větších rozměrů. Zatímco rozpětí křídel našeho poddruhu je pouhých 50 cm, brazilští jedinci mohou leckdy dosahovat rozpětí křídel až 1,8 metru.

Také skladba potravy se liší. Brazilský poddruh se specializuje na rostlinnou potravu a náš druh je všežravý. Pokud není sníh, vylétají netopýrovci každou noc ven. Požírají zeleninu a ovoce, které najdou na zahrádkách a polích. Nejoblíbenější jsou jahody a jablka. Škody, které tak lidem vzniknou, se naštěstí připisují myším, ptákům a nenechavcům z řad lidí. Jinak by je totiž lidé začali systematicky lovit a vybíjet. V zimě se stává masožravcem. Loví drobné ptáky, kteří neodlétají do teplých krajín. Nepotřebuje mnoho potravy, protože v zimě upadá na delší dobu do zimního spánku.

I tento druh patří mezi škodolibá strašidla. Mezi jeho oblíbenou činnost totiž patří vletět do školní knihovny a tam přeházet zařazené knihy do zcela jiných regálů. Chudák paní učitelka Poláčková potom musí knihy opět vrátit na jejich původní místo. Není nám ale jasné, jak se dokáže takový tvor do knihovny v noci dostat, když je zamčená. Naštěstí v zimě spí hlubokým spánkem, a tak tuto činnost neprovozuje.

Přespává ve starých skříních, kde je zavěšený podobně jako netopýr hlavou dolů. Ovšem na rozdíl od netopýrů nevisí za nožičky, ale za ocásek. Podobně jako například vačice virginská. Zachumlá se do nějakého starého kabátu a dokáže spát třeba měsíc nebo i dva. Potom vyletí na lov, nažere se a opět měsíc či dva spí. Jakmile začne být teplo, dohání v jídle to, co přes zimu zanedbal.

Na půdě žije přibližně 200 jedinců. Bohužel nevíme, zda jsou živorodí, nebo jestli snášejí vajíčka. Také nevíme, kolik mláďat se jim narodí. Toto vše je předmětem našeho dalšího zkoumání a bádání.

Tento náš seriál o strašidlech se stal ve světě velice populární. Časopis National Geographic nám nabídnul, abychom uspořádali výpravu do rumunských hor. Zde byla nedávno spatřena velká smečka vlkodlaků pravých. Cílem naší expedice je popsat život těchto vzácných tvorů a pořídit nějaké fotografie. Tajným snem je dovést k nám do naší republiky živý exemplář. To by byla opravdová senzace! Na školním dvoře by se dal zřídit malý výběh, a tak by naše redakce mohla studovat život vlkodlaka pravého. Pochopitelně za přísných bezpečnostních opatření.

O průběhu této expedice vás budeme samozřejmě na stránkách Puclíka informovat.

VÁNOCE V DUBAJI

Mgr. Ivana Fousková

V loňském roce se mi podařilo prožít s celou rodinou vánoční svátky ve Spojených arabských emirátech. Byl to obrovský zážitek.

Cestujeme z Prahy přes Turecko. V Istanbulu máme asi hodinové zpoždění kvůli silné bouři. Stoupáme do bouřkových mraků a s letadlem to pořádně houpá. Pak se let uklidnil, cesta ubíhá a pod mým okénkem se záhy otvírá úchvatný pohled na noční Dubaj. Trošku rozklepaná kolena, ale stojíme na pevné zemi.

Pomalu se dostáváme z labyrintu krásného moderního letiště. Záhy s námi zamával teplotní rozdíl. I v noci bylo asi 23 stupňů, což je kousek dál od mrazů kolem mínus šestnácti stupňů, které jsme měli doma. Projíždíme osvětlenou Dubají po několikaproudové dálnici směrem k emirátu Ajman a přes emirát Sharjah do emirátu Ras Al Khaimah, ve kterém nás čeká přechodné bydliště.

Ráno dospáváme a pak se vydáváme na prohlídku okolí a první nákupy. Venku kolem 28 stupňů, sluníčko, písek a krásně upravené, zelené a samozřejmě uměle zavlažované golfové hřiště zdobené palmami.

První velké obchodní centrum. Exotika dýchá na každém kroku. Mramorová podlaha i venku, dřevěné vyřezávané ozdoby, obchody všech značek. Nakoupili jsme exotické ovoce, nasáli arabské vůně a jali se

hledat pláž. Krásné modrozelené čistounké moře. První krásné koupání. Večer jsme navštívili emirát Ras Al Khaimah. Všude vánoční výzdoba, ale arabská atmosféra, černé, bílé, ale i barevné zahalené postavy, arabské vůně koření, kadidla a těžké parfémy.

Druhý den jsme navštívili Dubaj. Obrovská stavba kryté sjezdovky a uvnitř zase spousta obchodů, restaurací a za oknem uměle sněží a vleky

vozí lyžaře. Jedeme dál kolem hotelu Burj Al Arab (Plachetnice) k dalšímu nákupnímu centru na vánoční nákupy.

Na zpáteční cestě se stavujeme v emirátu Sharjah na rybím trhu. Krásný zážitek Velká hala u pobřeží plná všech možných ryb od nejmenších po největší- žraločci, tuňáci, krabi, chobotnice, sépie.

A je tu další slunečný den, který začínáme koupelí v moři. Jemný písek, čistounká voda

*Hotel Burj Al Arab (Plachetnice)
postavený na umělém ostrově*

přecházející z tyrkysova do zelenkava. A odpoledne znovu Dubaj. Čeká nás celá řada slavných budov - dvojice mrakodrapů Emirates Towers, velké nákupní centrum Dubaj Mall, nejvyšší věž světa Burj Dubaj, dnes již Burj Chalífa (výška 828 metrů, 162 pater, výška vyhlídkové plošiny 442 metrů). Tuto věž jsme prohlíželi jen zvenčí, neboť byla otevřena slavnostním ohňostrojem až 4. ledna.

Monumentální stavby a také ohromné prostory nákupního střediska Dubaj Mall, které je největší na světě, uprostřed velká ledová plocha na bruslení i obří akvárium, obchody, kde se bez mapky neobejdete, nákup vánočních dárků a večerní zážitek – obrovská fontána pod věží Burj Chalífa. Vracíme se osvětlenou Dubají plni nových nádherných zážitků.

Štědrý den prožíváme podobně jako doma, jen místo lyží a bruslí se koupeme v moři, chystáme stromek a odpoledne krásná vycházka zalitá sluncem. Večeříme rybu a salát, jen místo kapra máme na talíři nilského okouna. Ježíšek nás našel i tady.

Plánujeme výlet do vnitrozemí, do hor, ale venku je bouřka, a proto odsouváme odjezd. Silnice jsou plné vody, protože tu nemají kanalizaci. Projíždíme načervenalou pouští, která má několik barev. Od světle okrové až po cihlovou. Teď v zimním období je tu a tam posetá zelenými keříky suchomilných rostlin. V dáli se zdvíhají hory, které připomínají velké kupy popela. Silnice však náhle končí a hřeben hor projíždíme po klikaté prašné cestě.

Cestou do hor jsme zastavili na místním trhu. Mají tu spousty exotického ovoce, jsou tu k vidění stánky nabízející ručně tkané koberce a spousty suvenýrů, šátků, látek i zelených rostlin a palem. V horách jsou k vidění volně se pasoucí kozy různých barev a konečně jsme se dočkali – na kopci před námi se objevují velbloudi. Další skupinku velbloudů míváme při zpáteční cestě.

Odpoledne se vracíme do Dubaje. Navštívili jsme jeden z nejkrásnějších hotelů v Dubaji - Jumeirah, z jehož terasy je nádherně vidět hotel Burj Al Arab. Při prohlídce hotelu si připadáme jako v pohádce Tisíce a jedné noci. Další stromček uprostřed haly, zdobené stěny a stropy, lesklé podlahy a všude nezbytné arabské doplňky – vázy, konvice, perské koberce, vyřezávaný nábytek...

Z terasy je krásný pohled na moře, bílé vlny, palmy, v zátoce loďky a pod okny restaurace bazén s mořskými želvami. Pak se opět přihnaly černé mraky a spustil se silný déšť. Přechkali jsme jej v prostorách hotelu, kde bylo stále co pozorovat.

Čeká nás návštěva klasického tržiště. Kráček na krámku, všichni nabízejí své zboží - šály, šátky, šaty, látky, těch barev, že oči přecházejí, zlato, sklo, šperky... Nevíme, kam se dívat dřív. Večer je v plánu setkání s přáteli v jedné z restaurací v Ajmánu. Místní kuchyně je plná ryb a drůbežích specialit. Voní tu koření, ale chuť jídla je na můj vkus moc ostrá.

Ráno opět neopakovatelné koupání v moři. Odpoledne odjíždíme do Sharjah. Cestou míváme celou řadu velkých moderních staveb i krásně vyzdobených mešit. V Sharjah jsme navštívili Muzeum islámské civilizace. Velice krásná rozlehlá budova nabízí procházku historií tohoto území.

Další den trávíme na pláži hotelu Al Hamrah v Ras Al Khaiman, umožňující krásné koupání v moři, ale i v bazénech na písčité pláži. Jedním z posledních zážitků naší cesty, byla návštěva Námořního muzea a velkého mořského akvária v Sharjah. Je tu k vidění krásná expozice historie rybolovu a lovu perel a také nádherné akvárium plné různých druhů barevných ryb a korálů.

A zbývá cesta do Dubaje. Na posled pod věží Burj Dubaj, poslední nákupy a odjíždíme na letiště. Odlétáme asi hodinu po půlnoci místního času. Loučí se s námi krásně osvětlená Dubaj, pod křídlem svítí Burj Chalífa a je nádherně vidět i palmový ostrov. Vracíme se domů plni nádherných zážitků z míst, kde jsem si opravdu připadala jako Alenka v říši divů...

SPOJENÉ ARABSKÉ EMIRÁTY

Stát na východě Arabského poloostrova při pobřeží Perského zálivu. Sousedí s Ománem a Saúdskou Arábií.

Většinu území zaujímá nížina z větší části pokrytá pouští.

Pobřeží je lemováno ostrovy, na jednom z nich leží hlavní město Abú Dhabí.

Podnebí je tropické a suché. Průměrné srážky dosahují asi 100 mm. Velice časté jsou silné písečné bouře.

Drtivá většina obyvatel žije na pobřeží. Z toho 60 % obyvatel jen ve městech Abú Dhábí a Dubaji. Přes 95 % území je v podstatě liduprázdné.

PUCLYMPIÁDA

Mgr. Dagmar Svobodová

1. ROČNÍK TURNAJE ČASOPISU PUCLÍK VE SKLÁDÁNÍ PUZZLE

U příležitosti 10. výročí své existence uspořádal školní časopis Puclík 24. února 2010 turnaj ve skládání puzzle. I když jsem několikrát zaslechla, že jsme se inspirovali velkým úspěchem žáků 9. ročníku na mistrovství ČR ve skládání puzzle, skutečnost je jiná.

Už když jsme se o této soutěži dozvěděli, napadlo nás uspořádat školní kolo pod patronací časopisu Puclík a jeho vítěze pak poslat do vyšších kol, ale protože cesta od myšlenky k realizaci je někdy pořádně dlouhá :-)), tento náš původní záměr jsme z časových důvodů opustili.

A pak už jsme vlastně jen čekali, kdy bude příhodná doba, protože tu byly Vánoce, tradiční piškvorkový turnaj, pak jarní prázdniny - až... období konce února nám přišlo nějaké prázdné, a tak jsme se konečně této příležitosti chopili.

Letošní „puclympiádu“ jsme pojali jednak jako jednu z akcí u příležitosti prvních kulatin a jednak jako první - zkušební - ročník, po kterém uvidíme, zda

v puclíkování dál pokračovat. Pro začátek jsme tedy zakoupili jen několik sad puzzle, které jsme hned na redakční radě vyzkoušeli, abychom si mohli stanovit pravidla a podmínky pro vlastní puclíkové klání.

Ráda bych zde poznamenala, že se u nás v redakci našli borci, kteří 100 kusové puzzle zvládli poskládat za 9 minut a 10 sekund (skvělý výkon Péti Vodičkové), ale i tací (hlavně z řad starších členů :-)), kteří by je neposkládali snad ani do letních prázdnin...

Pravidla pro školní soutěž ve skládání puzzle tedy nakonec zněla: složit co nejvíce kousků v časovém limitu 10 minut, přičemž za složenou část se považovalo 3 a více puclíků.

Ve středu jsme tedy pro soutěžící nachystali kreslírnu a čekali, kolik jich přijde. Úderem půl druhé se tam nahrnulo 45 puzzleborců a borkyň, kteří si chtěli změřit své síly v této netradiční disciplíně. Soutěžící byli rozděleni do dvou kategorií - v první kategorii soutěžili žáci 4.-6. tříd a druhá kategorie byla určena pro 7. - 9. ročníky.

A pak už začalo vlastní klání. Musím se přiznat, že když jsem některé přeborníky pozorovala, chvíli se mi zdálo, že snad nemají ani dvě ruce, ale spíš asi tak deset chapadel... Tak nevídaná rychlost to byla! Zkrátka, prostorová představitost je prostorová představitost, a tak některým z nás nezbyvalo, než tiše závidět :-)

A jakže to všechno dopadlo? V kategorii 4.-6. tříd bylo pořadí následující:

1. místo	Daniela Horváthová	4.B	75 puclíků
2. místo	Marta Tulisová	6.C	72 puclíků
3. místo	Terezie Tulisová	5.B	66 puclíků

V kategorii 7.-9. tříd dosáhli na medailové pozice:

1. místo	Martin Rajgl	7.A	100 puclíků za 8:30 minut
2. místo	Barbora Křížová	8.A	100 puclíků za 9:39 minut
3. místo	Petra Binková	9.B	100 puclíků za 9:46 minut

Všem zúčastněným náš školní časopis děkuje za hojnou účast, která nás potěšila, a do dalšího roku přemýšlíme, že bychom turnaj zopakovali a vylepšili.

Většina z vás má doma určitě nějakého zvířecího kamaráda. Někaké zvíře, které máte rádi a o které se staráte. Většinou to jsou asi psi, kočky, králíci, rybičky, křečci, morčata... Ale jsou i poněkud neobvyklejší - želvy, papoušci, pavouci, hadi, štíři, kudlanky, prasátka a mnoho dalších.

Byla by škoda, kdyby se ostatní nedozvěděli například o jezevčíkovi, který spí u vaší postele, nebo kočce, která vám loví rybičky z akvária, či o hrochovi, kterého máte před domem v bazénu. Proto vás vyzýváme - zapojte se do nové rubriky, kterou jsme nazvali

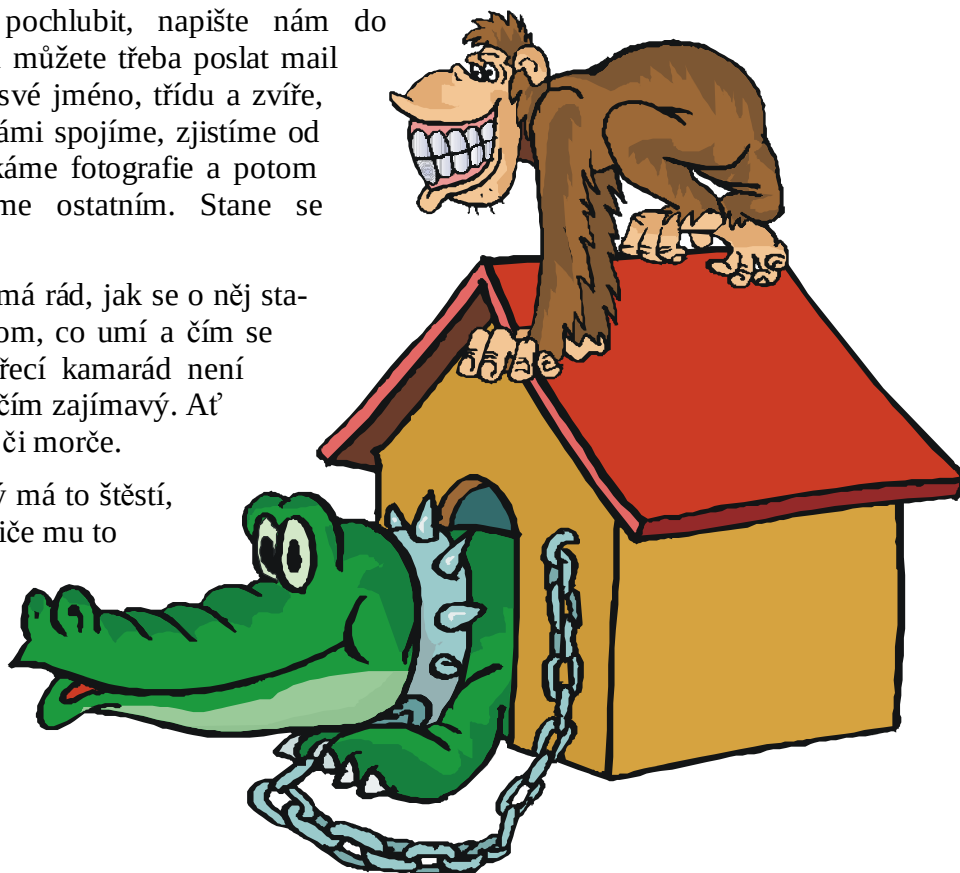
MÁME DOMA ZVÍŘÁTKO

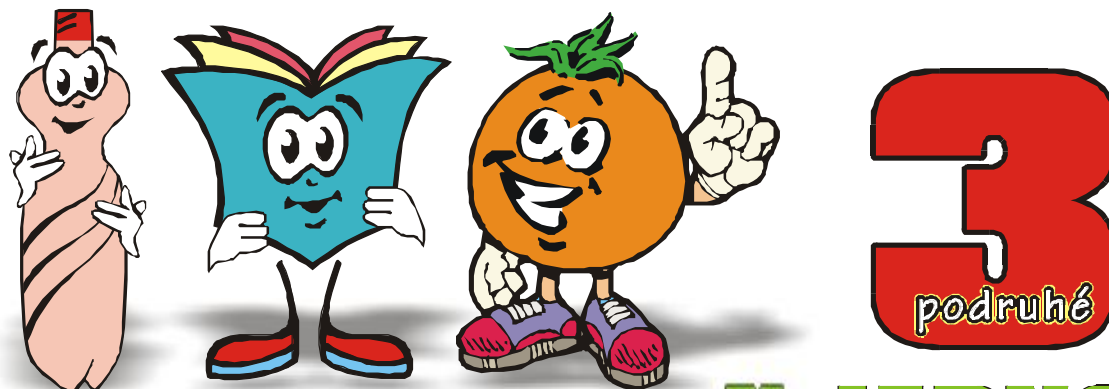

Jestli se chcete ostatním pochlubit, napište nám do redakční schránky nebo nám můžete třeba poslat mail (puclik@nmnm.cz). Uveďte své jméno, třídu a zvíře, které doma máte. My se s vámi spojíme, zjistíme od vás potřebné informace, získáme fotografie a potom vašeho mazlíčka představíme ostatním. Stane se hvězdou našeho časopisu.

Napišeme o tom, co má a nemá rád, jak se o něj staráte, kde spí, nebo třeba o tom, co umí a čím se liší od ostatních. Žádný zvířecí kamarád není obyčejný. Každý z nich je něčím zajímavý. Ať se jedná o psa, kočku, křečka či morče.

Pište a nestyďte se! Ne každý má to štěstí, že může doma zvíře mít. Rodiče mu to třeba nedovolí nebo má alergie. Byla by škoda nedat jiným návod na to, jak chovat na příklad vodní želvy nebo ještěrky či tuleně.

V JEDNOM

Mgr. Pavlína Poláčková

Tentokrát doopravdy v celé své kráse – se všemi třemi tabulkami. Jak to vypadá tentokrát, můžete posoudit sami a musím bohužel tak trochu konstatovat, že se nám nějak pomaloučku polehoučku vytrácí sběratelský elán. I přesto, že je sezóna pomerančů v plném proudu, tak výsledky nejsou nijak oslňující. A to si musíme uvědomit, že je to vlastně letošní teprve první výběrové kůrové kolo.

SBĚR KŮRY září 2009 – leden 2010

TŘÍDA	POMERANČOVÁ KŮRA KG	CITRÓNOVÁ KŮRA KG	TŘÍDA	POMERANČOVÁ KŮRA KG	CITRÓNOVÁ KŮRA KG
1.A	5,00	0,00	6.A	4,90	0,50
1.B	9,00	0,20	6.B	9,60	1,20
2.A	5,00	0,30	6.C	10,40	1,90
2.B	6,00	0,60	7.A	1,90	0,00
3.A	4,00	1,00	7.B	1,40	0,00
3.B	7,00	0,20	7.C	3,10	0,00
4.A	18,50	0,70	8.A	0,40	0,00
4.B	8,00	0,00	8.B	7,20	0,10
5.A	6,00	0,20	8.C	5,50	0,20
5.B	19,20	1,00	9.A	0,20	0,00
			9.B	3,80	0,00
			9.C	2,80	1,00
1. stupeň	87,70	4,20	2. stupeň	51,20	4,90
sborovna	0,30	0,00	jídelna	0,00	4,20
ředitelna	1,60	0,00	družina	2,60	0,75
ŠKOLA CELKEM: POMERANČ 143,40 KG, CITRÓN 14,05 KG					

Ani v množství víček nijak nebodujeme – něco přes 300 kg i s příspěvkem dětí ze školy ve Slavkovicích, ve skutečnosti tedy naše škola necelých 300 kg. Tak málo jsme za celé sběratelské období ještě nikdy neměli. Alespoň že výsledková listina papíru je nadmíru potěšující...

SBĚR VÍČEK A PAPÍRU

prosinec 2009 – únor 2010

TŘÍDA	VÍČKA KG	PAPÍR KG	TŘÍDA	VÍČKA KG	PAPÍR KG
1.A	7,00	48,00	6.A	7,50	93,50
1.B	12,00	62,50	6.B	1,00	79,50
2.A	6,00	80,00	6.C	10,40	112,00
2.B	25,00	71,00	7.A	5,30	103,00
3.A	9,00	75,00	7.B	1,40	10,00
3.B	7,00	45,00	7.C	3,80	12,00
4.A	17,40	109,50	8.A	4,00	93,50
4.B	25,00	199,50	8.B	16,90	32,00
5.A	24,00	65,00	8.C	18,60	371,00
5.B	19,80	838,00	9.A	26,00	48,00
			9.B	27,50	18,00
			9.C	9,80	100,00
1. stupeň	152,20	1 593,50	2. stupeň	132,20	1 072,50
sborovna	2,10	18,00	družina	4,30	227,00
ředitelna	1,20	17,00	ZŠ Slavkovice	47,00	
ŠKOLA CELKEM: VÍČKA 339 KG, PAPÍR 2 928 KG					

Kam putuje výsledek našeho sběru?

Vzhledem k tomu, že se množí dotazy, co se s kůrou, víčky i papírem dále děje, dala jsem se do pátrání a informace pro vás posbírala.

Kůra - lépe řečeno obě, se dále macerují. Tím se z nich získávají účinné látky dlouhodobým působením rozpouštědel za studena a tyto látky se dále využívají v chemickém průmyslu. Prakticky to znamená, že se s nimi v běžném životě setkáváme třeba v podobě jaru na nádobí, mýdel nebo pracích prášků s vůní citronů či pomerančů.

Víčka - se drtí. Takto vzniklá směs slouží jako základ pro výrobu plastových zatravnovacích dlaždic, plotových latí nebo popelnic.

Papír - jak taky jinak, je využit k výrobě tzv. recyklovaného papíru.

Vím, že v životě není každý den posvícení, někdy se krásně hřejeme v záři sluníčka, jindy jsme v jeho stínu, a proto za vámi všemi, kteří poctivě sušíte a sbíráte, samozřejmě putuje mé poděkování a tak trochu tajné přání, že příště budou výsledky alespoň o malinko lepší...

CESTY ZA POHÁDKOU

Mgr. Ivana Fousková

Dům kultury ve Žďáře nad Sázavou připravil pro děti 1.-4. tříd základních škol další ročník Dětského divadelního předplatného od října 2009 do května 2010. Naše škola vysílá na tato představení své žáky pravidelně každý rok. Zájemců je hodně a děti se vždy jednou za měsíc na svou divadelní pohádku těší.

V říjnu jsme navštívili v Městském divadle ve Žďáře nad Sázavou první pohádku Povědejme si, děti..., kterou připravilo Hudební divadlo dětem Hradec Králové. Šlo o minimuzikály na motivy pohádek Josefa Čapka.

V listopadu se dětem moc líbila pohádka Trampoty čerta Julínka, kterou připravilo divadlo Kapsa Andělská Hora. **V prosinci** připravila Divadelní společnost Františka Kreuzmanna půvabnou a humornou

klauniádu Na salaši draci jsou. **Lednové** představení připravilo Divadlo Matěje Kopeckého Praha. Jmenovalo se Malostranská zimní pohádka. **V únoru** byl na pořadu Honza Nebojsa, krásná pohádka v podání Divadélka Kuba Plzeň.

V březnu probíhá každoročně přehlídka divadel Pohádkový mlejnek. **Na duben** připravuje Loutkové divadlo Radost Brno pohádku o Pašíkovi, Vašíkovi a Boubelce s názvem Tři čuní-

ci nezbedníci. Poslední letošní **květnovou** pohádku chystá HP divadlo Praha - Jak Krakonoš pekačku Jíru napravil.

Dětem se pohádkové příběhy líbí, jezdí do divadla moc rády. Pravidelná návštěva divadla učí děti slušnému a kulturnímu chování, obohacuje jejich citový rozvoj a kultivovaný projev.

Jsme moc rádi, že je o divadlo takový zájem, a přejeme dětem krásné kulturní zážitky.

NEJLEPŠÍ ŠPLHAVCI

PaedDr. Miroslava Kotovícová

V pondělí 1. března 2010 se v naší tělocvičně uskutečnila tradiční sportovní akce - soutěž ve šplhu na tyči pro žáky 1. stupně. Žáci 2.-5. ročníků obou novoměstských základních škol se sešli, aby dokázali, že byli za svůj ročník opravdu nejrychlejšími šplhavci. Pochvala patří všem, kteří se zúčastnili, a blahopřejeme těm, kteří si odnesli diplom za 1., 2., a 3. místo. Nejlepšími šplhavci naší školy jsou:

Daniel Pintera	3.A
Patrícia Šaclová	3.A
Bartoš Jaroslav	4.A
Markéta Librová	4.B
Štěpán Kutílek	5.B

Držíme palce všem našim závodníkům, kteří nás pojedou reprezentovat do dalšího kola ve Žďáře nad Sázavou.

IV. ZIMNÍ OLYMPIÁDA

Mgr. Ivona Kovačičová

DĚTÍ A MLÁDEŽE ČR LIBEREC 2010

Dětská olympiáda se koná každé dva roky a letos se jejího pořádání v době od 31. 1. do 5. 2. 2010 ujal Liberec. Tři žáci naší školy se nominovali do výpravy kraje Vysočina. Na každou kategorii byla pouze dvě místa v regionu, a tak reprezentovali i naši školu na IV. Zimní olympiádě dětí a mládeže ČR v běhu na lyžích a biatlonu.

Pro závodníky to byla velmi zajímavá akce se slavnostním zahájením i ukončením v TIP

SPORT aréně a poutavými akcemi v průběhu celé olympiády. Velmi atraktivní bylo také

prostředí, protože některé ze závodů probíhaly na tratích loňského MS v klasickém lyžování v libereckém Vesci, biatlon se jel v Jablonci nad Nisou v Břízkách.

V běhu na lyžích nás reprezentoval **Josef Honek** z 5.A a **Kateřina Kovačičová** z 8.C, v biatlonu **Viktor Beneš** ze 7.C. Jsou to ještě velmi mladí závodníci a v závodech jednotlivců se umístili ve středu startovního pole – kolem 15. místa.

O to větší radost nám Káťa a Víťa udělali v závodech štafet, kde se společně se svými kolegy přičinili o získání **bronzových medailí**. Štafety běžkyň i biatlonistů v kategorii starších žáků vystoupily na třetí stupínek a kraji Vysočina vybojovaly dvě z celkových 21 medailí.

Za skvělou reprezentaci dostali mladí závodníci osobní pozvání od hejtmana kraje J. Běhounka a 9. března se s ním sejdou při slavnostním setkání.

Blahopřejeme medailistům ke skvělému výsledku, přejeme další úspěchy a děkujeme za reprezentaci nejen kraje, SK Nové Město na Moravě, ale i naší školy.

Viktor Beneš při závodu v biatlonu

ŽÁKOVSKÁ KNIHOVNA

Mgr. Pavlína Poláčková

informuje

Žezlo ve svých dlaních stále pevně svírá paní zima a hrady, zámecké areály, zahrady i další prohlídkové objekty spí hlubokým zimním spánkem. Nám to ale nebrání v jejich imaginární prohlídce – vzpomínáte přece, letos putujeme po vlastech českých, po stopách památek UNESCO. Jsme právě v polovině – první šestici máme za sebou, druhou před sebou. Los tentokrát padl na Jihomoravský a Zlínský kraj.

ZASTAVENÍ SEDMÉ

Zlínský kraj – Kroměříž – zahrady a zámek

Kroměříž stavěli lidé, kteří milovali krásu, umění a nechyběl jim ani cit pro přírodu. Během staletí vytvořili jedno z nejhezčích měst na Moravě a nazvali ho Cromesir – proslulý. V roce 1998 se tomuto městu dostalo ocenění nejvyššího – zámek s unikátními zahradami byl připsán na seznam světového kulturního dědictví UNESCO.

Místo, kde stojí kroměřížský zámek, má velmi bohatou historii. Z pohledu interiérového vybavení stojí za povšimnutí třeba trůnní, sněmovní nebo manský sál, ale i lovecká síň, carský salon, stará knihovna či letní byt. V druhém patře je umístěna obrazárna, po pražské galerii druhá

nejvýznamnější v České republice. V deseti sálech můžeme obdivovat díla, z nichž řada dosahuje světového významu. Svě čestné místo tu mají malby Lucase Cranacha staršího nebo Tiziana.

Při návštěvě si necháme i dostatek času na dvě překrásné zahrady:

- **Podzámecká zahrada** - romantický anglický park o rozloze 64 hektarů, v němž jsou kromě tří rybníků i další stavby - pompejská a Colloredova kolonáda, čínský pavilon či Maxův dvůr.
- **Květná zahrada** - její střed tvoří osmiboká bohatě zdobená rotunda. Kolem ní byla vybudována velkolepá kolonáda dlouhá 244 metrů. Zahrada s uměle navršenými jahodovými kopečky, čtvercovým i kulatým bludištěm, stěnami stříhaných stromů a keřů se také pyšní Lví kašnou, kašnou Tritonů a voliérou – jedná se o dokonalý výtvar spojení zahradní architektury se sochařstvím, uměleckým řemeslem i působivým kouzlem vody.

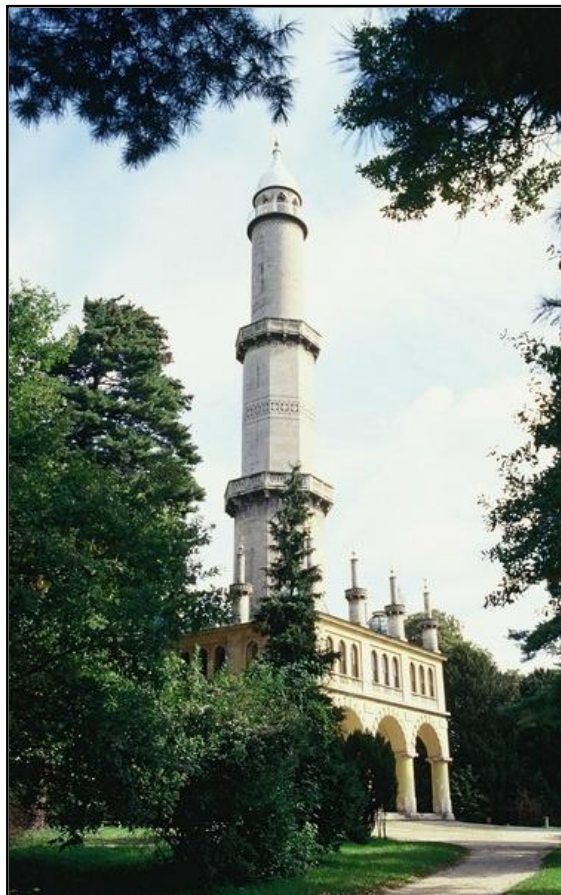

Dnes jsou tyto hanácké Atény vyhledávaným cílem turistů a možná jste ani nevěděli, že se objevují na jedné naší bankovce. Zajímá vás na které? Nebudu vás napínat - na zadní straně tisícikoruny je typická silueta osmiboké věže kroměřížského zámku, na její přední straně pak podobizna Františka Palackého, účastníka zasedání památného sněmu v roce 1848, který se konal právě v Kroměříži.

ZASTAVENÍ OSMÉ

Jihomoravský kraj – Lednicko-valtický areál

Dostaveníčko si tentokrát dáme v Lednicko-valtickém areálu, jenž je pojmenován podle zámků Lednice a Valtice. Zaujímá mezi našimi památkami ze Seznamu světového kulturního dědictví UNESCO zvláštní postavení – jako jediný patří do kategorie zahrnující společné výtvořiny člověka a přírody. Jedná se tedy o kulturní krajinu. V průběhu staletí zde rodina Lichtensteinů vytvořila na ploše 185 km² krajinářské a architektonické dílo, které je považováno za nejrozsáhlejší uměle, tedy lidskou rukou vytvořené území v celé Evropě, tudíž si zcela právem zasloužilo v minulosti přezdívku „zahrada Evropy“.

Nejvyhledávanějšími turistickými cíli jsou samozřejmě oba zámky Valtice a Lednice, které jsou mezi sebou spojeny Bezručovou alejí. Interiéry v lednickém zámku se pyšní vynikajícími ukázkami bohaté řezbářské výzdoby, za zhlédnutí stojí pozoruhodné šestatřicetistupňové dřevěné schodiště v knihovně, které bylo vyrobeno bez použití jediného hřebíku.

Zámecký areál v Lednici doplnily honosné budovy jízďárny, minaretu a skleníku podle vzoru londýnské zimní zahrady. Konečná podoba je datována devatenáctým stoletím. V anglickém parku najdeme řadu romantických staveb - Apollónův chrám, obelisk a Rendes-vous nebo empírový Chrám Tří Grácií.

Údiv návštěvníků vzbuzuje jistojistě **minaret**, který by zde asi málokdo očekával. Alois Liechtenstein chtěl původně postavit kostel, ale nezískal od obce pro jeho stavbu pozemek, a tak se rozhodl ze vzdoru vztyčit na svém pozemku symbol islámu. Jde o nejstarší dochovanou rozhlednu na našem území a zároveň nejvyšší stavbu tohoto typu v neislámské zemi.

Lednicko-valtický areál má ale mnoho dalších lákadel - nabízí výlety pěšky i na kole - Lichtenštejnské stezky jsou dlouhé víc než 90 km.

Krásným zážitkem je rovněž plavba na loďce po řece Dyji, při které, budete-li mít trošku štěstí, se můžete osobně seznámit s bobrem evropským, jehož domovem tato oblast je a který tu v posledních letech bohužel páchá víc škody, než užitku.

Zdá se vám moje nabídka nedostačující? Tak prosím – nádherná je i jenom prachobyčejná procházka kolem unikátní soustavy lednických rybníků, no a rozhodně nesmí chybět návštěva naučné vinařské stezky, při níž si všichni milovníci vína přijdou určitě na své.

ZASTAVENÍ DEVÁTÉ

Jihomoravský kraj – vila Tugendhat - Brno

Za dalším pokladem v tomto kraji se vypravíme přímo do Brna. Liší se od všech ostatních, které jsme až dosud poznali, a přece s nimi má jedno společné – představuje unikát hodný světové ochrany. Architektonický skvost, **vila Tugendhat**, o níž je řeč, se stala v roce 2001 první moderní památkou České republiky a čtvrtou na světě, která byla zařazena do seznamu Světového kulturního dědictví UNESCO.

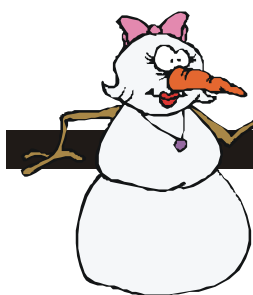
Vila patří k základním dílům světové moderní architektury – funkcionalismu a určila nová měřítka moderního bydlení. Pro brněnské textilní podnikatele manžele Tugendhatovy ji projektoval v roce 1928 jeden z nejvýznamnějších evropských architektů té doby Němec Ludwig Mies van der Rohe. Stavba byla zahájena v červnu roku 1929 a byla dokončena v rekordně krátké době. V prosinci 1930 se manželé Tugendhatovi mohli nastěhovat.

Dům byl ve své době převratný, **prosklené zdi** jej spojovaly s okolím, některá okna bylo dokonce možno zcela spustit do podlahy. Vila je zajímavá i po konstrukční stránce. Tvoří ji ocelový skelet a stropy pater nenesou zdi, ale jen subtilní pochromované pilíře. Originálně bylo řešeno vytápění i ochlazování domu pomocí klimatizace.

Dům byl dokonce vybaven i elektrickým zabezpečovacím systémem. Většina těchto zařízení byla naprosto unikátní, náklady na výstavbu a technické vybavení přesahovaly 3,5 milionu korun, což za normálních okolností tehdy stačilo k výstavbě více než třiceti běžných rodinných domů. Židé Tugendhatovi se však z vily dlouho netěšili. V roce 1938 z obavy před nacisty emigrovali do švýcarského St. Gallenu a poté do Venezuely. Od roku 2009 je tato pozoruhodná stavba pro běžné návštěvníky uzavřena z důvodu její restaurace.

Dnešní výlet je u konce – příště na nás čekají poslední tři skvosty. Kde? Pokud jste pozorně sledovali předcházející čísla školního časopisu, tak je vám více než jasné, že budeme okukovat památky na naší Vysočině.

V ZAJETÍ SNĚHU

JAK 8.C PLÁCALA MÍSTO VÝPOČETKY SNĚHULÁKY

Mgr. Petr Smékal

Každou středu má třída 8.C pátou hodinu předmět cvičení z výpočetní techniky. 25. února ale v počítačové učebně probíhalo vyplňování elektronických dotazníků, a tak k jejich velkému zklamání nemohli jít do učebny výpočetní techniky zkoumat taje jejich oblíbeného programu Excel. Venku bylo sluníčko, zbytky mokrého sněhu a před námi hodina počítačů bez počítačů...

Padl návrh na stavění sněhuláků na školním dvoře. Sice prakticky nikdo neměl rukavice, ale to vůbec nevadilo. Všichni slíbili, že budou potichu jako myšky, a tak jsme vyrazili. Nevím, jak je myš tichá, ale tohle stádo myší rozhodně tiché nebylo, což se projevilo na školním dvoře tím, že všechny třídy, co měly okna do dvora, je rázem začaly zavírat, aby zjistily, co se to tam dole děje.

Rozdělili jsme se do dvou skupin. Jednu tvořili kluci a druhou holky s panem učitelem. Přes přísný zákaz koulování se občas nějaká koule donesla vzduchem až ke svému cíli, ale moc jich nebylo.

Už na začátku se separovaly dvě soukromnice a postavily si sice malého, ale svého sněhuldu. Prostě Markéta s Katkou musely mít něco extra.

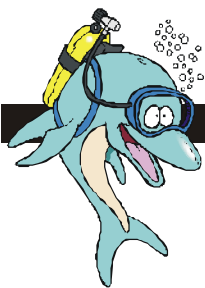
My postavili sněhulačku punterku se dvěma páry uší – stojí

před okny u šaten. Kluci postavili sněhuláka kulturistu. Můžete si ho prohlédnout u oken vedle kuchyňky.

Holky se ještě stihly vyválet ve sněhu a nabrat si do nohavic a kapes hromádky mokrého sněhu. Některé měly sníh určitě až ve spodním prádle.

No a na závěr si ještě musím postěžovat, že některá děvčata zbaběle koulovala pana učitele a ještě se tomu drze směla...

PLAVU SI ANI NEVÍM JAK

Mgr. Ivana Fousková

I letošním školním roce probíhá plavecký výcvik v bazénu ve Žďáře nad Sázavou. Je určen pro žáky třetích a čtvrtých tříd. Zatímco „áčka“ už mají letošní lekce za sebou a společně s dětmi ze Slavkovic získaly hodnocení svého plaveckého umění, „béčka“ začala jezdit až v lednu.

Každý čtvrtek se naplní autobus plaváníchtivými žáky. V bazénu je příjemné teplo a voda má svých 26 stupňů, i když třeba za okny chumelí a fičí... Všechny děti se snaží ze všech sil a pracují ve skupinkách podle svých nejlepších schopností.

Želvičky se s vodou seznamují a statečně se perou s tímto živlem, Žabičky jsou ve svém snažení o kousek dál a následují Kapři, kteří své plavání zdokonalují, aby příští rok postoupili do nejšikovnějších Žraloků. Výuka vesele probíhá, bazénem se míhají barevné plavky, čepice, destičky a pásky, voda cáká a cáká.

Dětem se plavání moc líbí a dvě vyučovací hodiny utečou jako ta voda... Honem do šatny a pořádně vysušit vlasy, abychom se venku nenachladili.

li. A frčíme zpátky do školy a nemůžeme se dočkat svačinky. Příjemně unaveni dokončíme den ve škole a těšíme se na další čtvrtek.

Výuka má deset lekcí a hodnocení se dočkáme v březnu. Snad se všechny děti naučí

dobře plavat, aby si o letních prázdninách mohly krásně užívat vody a sluníčka.

Ale to je ještě daleko, a tak se snažme, i když venku je ještě pořád zima, získat co nejvíc plaveckých dovedností.

MASOPUSTNÍ REJ

V úterý 16. února 2010 proběhl na přístavbě naší školy den ve znamení masopustu. Místo žáčků se ve školních lavicích objevili piráti, princezny, víly, břišní tanečnice, tučníci a další podobné postavy.

MASOPUST VE 2.A

Tento zvláštní den si děti ve 2.A rozhodně užily. Vyhledávaly informace o masopustu, zabývaly se masopustními zvyky a pochutinami (šavlový

tanec, ostatky...). Vzhledem k tomu, že v prvoouce právě probíráme zdravý jídelníček, rozhodli jsme se vyrobit si svačinku sami. A tak děti zdobily chlebičky a polemizovaly

nad tím, co je zdravé a co nikoli. Vše bylo zakončeno masopustní hostinou u velkého stolu. A samozřejmě nechyběl ani tanec.

Mgr. Eva Mošnerová

A JAK SE LÍBIL MASOPUST DĚTEM?

Dnes jsme měli ve škole zvláštní den. Přišli jsme v maskách. Já jsem byla za kočičí princeznu. Jak jsem přišla do třídy, byli všichni v maskách. Zdobili jsme chlebičky. Byly s rajčatama, s okurkama a se šunkou a s máslem. Taky jsme tancovali.

Terezie Charvátová, 2.A

Dnes jsme měli ve škole masopustní den. Šel jsem za kovboje. Smáli jsme se jak o pouti. Byl to chumel dětského hraní.

Josef Dostál, 2.A

Dnes jsme ve škole tančili, dělali jsme chlebičky. Měla jsem masku čarodějnice. Četli jsme si o masopustu a povídali jsme si.

Tereza Halová, 2.A

Dnes jsme měli ve škole zvláštní den. Byl jsem za dědečka. Strašili jsme s lvetkou děti. Dělali jsme chlebičky. Byl to můj nejlepší den ve škole.

Vojtěch Zdražil, 2.A

MASOPUST V 1.A

Po příchodu do školy se všechny děti převlékly do masek. První hodinu jsme se nejprve vzájemně představili. Povídali jsme si o tom, co je to masopust.

Děti se dozvěděly, co je tučný čtvrtek, taneční neděle a masopustní úterý. Společně jsme se naučili masopustní říkadlo Skákala bába reksum kandr..., které jsme rytmicky doprovázeli na ozvučná dřívka.

Druhou vyučovací hodinu jsme začali zpěvem a tancem. Zazpívali jsme si písničku Kalamajka a pokusili jsme se naučit i stejnojmenný tanec.

Povídali jsme si o masopustních maskách a děti opisovaly

říkadlo a malovaly masopustní průvod.

Třetí vyučovací hodinu všichni poslouchali pohádku O Koblížkovi, protože koblíhy k ma-

sopustu také patří. Ve třídě to krásně zavonělo, protože děti měly za úkol si koblížek přinést do školy.

Každý svůj koblížek maloval a vymýšlel mu jméno. No a protože už všem na závěr hodiny tekly sliny, tak jsme si zahráli hru, které se říká „Žravka“.

Poslední hodinu jsme četli básničky o prasátkách, protože nejen koblížky patří k masopustu, ale i zabijačky. „Vykrmili“ jsme tedy čuníka a vyráběli jsme z modelovací hlíny krásné voňavoučké jitrnice.

Po zabijačce jsme si ještě zazpívali, pohřbili jsme basu a ukončili tak náš třídní masopust.

Mgr. Jaroslava Truksová

MLADÍ DEMOSTHENOVÉ

Mgr. Marcela Slámová

REGIONÁLNÍ KOLO SOUTĚŽE V KOMUNIKAČNÍCH DOVEDNOSTECH

Ve čtvrtek 25. února 2010 proběhlo na Základní škole Seifertova v Jihlavě další kolo soutěže Mladý Demosthenes. Soutěžít v komunikačních dovednostech přijeli vítězové školních kol, kteří chtěli uspět i za svůj region.

Žákyně naší školy Dominika Edlmanová z 8.A a Tereza Nečasová z 9.A předvedly velmi pěkné výkony. Dominika v krátkém vyprávění představila zvířecího miláčka - psa Kubu a Tereza posluchačům povídala o své zálibě - skautingu. Rozhodnutí poroty v čele s Mgr. Janou Adámkovou bylo takové, že za region Žďár nad Sázavou obsadila

Dominika Edlmanová v mladší věkové kategorii krásné **1. místo**

Tereza Nečasová v kategorii starších žáků **2. místo**.

Děvčatům k úspěchu gratulujeme a Dominice, která si vítězstvím zajistila postup do krajského kola, přejeme hodně štěstí.

okénko

ZŠ SLAVKOVICE

CO NOVÉHO VE SLAVKOVICÍCH

Tak nějak nám ten půlrok pěkně utekl, ne? Zkusíme napsat alespoň něco z toho, jak jsme v naší malé škole to první pololetí prožili.

ZÁŘÍ

V září jsme zažili zajímavý den. Ivana a nevidomá Petra ze sdružení Slepíši nás zavedly do světa zrakově postižených. Nejprve jsme se šátkem na hlavě „prohlíželi“ různé předměty a poznávali je. Pak jsme poslouchali nahrávku zvukové cesty – byly to zvuky, se kterými se setkáváme v běžném životě.

Když jsme konečně mohli tmou odložit, Ivana s Petrou nám ukázaly učebnice psané brailovým písmem, slepeckou hůl a nádherné práce z keramiky. Ani jsme nechtěli věřit, že jsou vyrobené „bez očí“.

Také jsme si vyzkoušeli, jak vést nevidícího na určené místo. Uvědomili jsme si, jak je pro nevidícího člověka hmat, sluch i čich důležitý. Společně jim nahrazují oči.

Dále jsme podle pokynů Petry modelovali obličej z hlíny. Šátek už nám chyběl, přesto nám dalo dost práce, aby se nám obličej podařil. Petra si pak všechny dílky „prohlédla“

a jako nejlepší vybrala Alčin obličej. Ta dostala krásný kachel od nevidících studentů z Tasova.

Neradi jsme se s Petrou i lektorkou Ivanou loučili. Zbytek dne jsme mysleli na všechny ty, kteří ač mají takové postižení, dokážou žít plnohodnotně. Všem bychom přáli, aby se jednoho dne probudili a uviděli vycházet slunce...

ŘÍJEN

V říjnu jsme si společně v Kulturním domě ve Žďáře nad Sázavou zazpívali a zatancovali v rytmu samby, rokenrolu a hip-hopu na koncertě Jupiáda aneb veselá hudební škola.

LISTOPAD

V listopadu jsme u nás ve škole měli besedu o dopravní výchově s paní učitelkou z dopravního hřiště ve Žďáře nad Sázavou. Poučila nás, jak se máme chovat jako chodci i jako cyklisté.

Na konci listopadu jsme byli na exkurzi v požární zbrojnici ve Žďáře nad Sázavou u profesionálních hasičů.

Pozorně jsme si vyslechli zajímavý výklad o jejich práci. Dověděli jsme se, že nezasahu-

jí jen u požárů, ale také o povodních, při haváriích a kalamitách.

Prohlédli jsme si veškerá vozidla i s jejich vybavením, dokonce jsme se svezli na „pásáku“, zkusili jsme si, jak je těžké lézt po vysunovacím řebříku na jeřábu – samozřejmě jen 4 příčky, ale obdivovali jsme statečnost lezce do 3. patra. Viděli jsme, jak rychle hasiči „jezdí“ po trubce do garáží z horního patra k zásahu, mohli jsme si nasadit helmu i dýchací masku a naše záda zatížil kyslíkovou bombou.

PROSINEC

V prosinci nám předvánoční čas zpestřil pan Tomáš Najbrt z Prahy.

Přivezl si staré hudební nástroje – loutny, kytary, niněru, citeru, dudy, šalmaj, klarinet. Většinu těchto nástrojů jsme viděli poprvé. Pan Najbrt, oblečen do dobového kostýmu, nám vysvětlil funkci těchto hudebních nástrojů a pak zahrál a zazpíval několik středověkých skladeb.

Nechyběly ani vánoční koledy, ty jsme si s chutí zazpívali s ním. Někteří z nás si dokonce mohli na tyto prapodivné nástroje zahrát.

VÁNOCE

Měsíc prosinec na naší škole vždy prožíváme v duchu tradic. Začínáme rozsvícením svíčky na adventním věnci, otvíráním adventního kalendáře, výzdobou celé školy, vyráběním dárků v hodinách pracovce a přípravou na vánoční besídku.

Pod stromeček chystáme vlastnoručně vyrobený dáreček pro někoho, koho si vylosujeme při nadílce. Nezapomíná na nás ani čert s Mikulášem.

Poslední den před Vánocemi bývá vždy moc hezký – scházíme se v jedné třídě, zpíváme koledy, ochutnáváme cukrář-

ské výtvary našich maminek, sledujeme vystoupení jednotlivců a skupin pro ostatní (učíme se nestydět).

Letos mělo velký úspěch divadlo o narození Ježíška pod vedením téměř rozené režisérky Andrey Pejchové ze 3. ročníku. Ta dokázala ze svěřených herců dostat maximum, obdivovali jsme výpravu, rekvizity, kulisy i hudbu.

Ťuknutím sklenky se „šampaňským“ (rychlé špunty) jsme si popřáli hlavně zdraví v novém roce a hurá na vánoční prázdniny!

kamarádi ze Slavkovic

ZIMNÍ RADOVÁNKY VE SLAVKOVICÍCH

Jako každoročně jsme i letos využili nádherné zimní nadílky sněhu a vytáhli z pavučin boby a lyžáky, namazali lyže a nablýskali hůlky, abychom se předvedli v plné kráse v hodinách tělocviku.

Nejdříve jsme trénovali jízdu na bobech z kopce, abychom se naučili s tím „bílým nadělením“ spolupracovat. Pak jsme si troufli na jízdy zdatnosti a šikovnosti.

Museli jsme splnit několik disciplín, jako je např. slalom mezi brankami, podjíždění laťky či trefování se za jízdy do zavěšených předmětů. Protože jsme všichni prokázali

svoje jezdecké a řidičské schopnosti, mohli jsme obdržet „řidičský průkaz na sněhová vozidla“.

Dalším stupínkem zimních dovedností bylo lyžování. Co na tom, že někteří jsme na těch klouzavých prkýnkách stáli poprvé v životě (vid', Míšo)! Však jsme hned nemuseli objíždět okruh Zlaté lyže, nás vysílilo i kolečko kolem rybníka na návsi (hlavně paní učitelku, která asi 100x sundávala lyže, zvedala zamuchlané odpadlíky, nandávala lyže, aby po 10 metrech tuto proceduru opakovala...).

Po několika „kurzech“ už ale padáme jen málo, někdy i sami vstaneme (že, Moničko) a troufneme si i na kopeček. Třetíáci a čtvrtáci jsou borci, ti už měli natrénováno od loňska a mohli rovnou vyrazit do polí a lesů. Zkoušeli jsme jízdu na rychlost, podjíždění ohnutých větví či sjíždění neznámých kopečků a kopců.

Naše píle směřovala k tomu hlavnímu: poměříme síly ve školních lyžařských závodech. Chtěli jsme využít trasy po párkových závodech, které se konaly o víkend, ale stopy se zasypaly, praporky zafoukaly...

Paní učitelka s několika šikovnými lyžaři rychle připravila trasu novou a už jsme nedočkavě stáli na startu. A jedééé-ém! Do toho! Povzbuzujeme se navzájem a bojujeme o co nejlepší jízdu a čas.

Sluníčko svítilo jako na objednávku, okolní stromy se třpytily a nám se s červenými tvářemi ani nechtělo zpátky do školy, i když jsme ze sebe vydali všechny síly a těšili se na oběd.

A jak to dopadlo? Měli jsme dvě kategorie a v obou velice vyrovnané závodníky, jejichž

časy se někdy lišily jen o sekundy.

1.-2. ročník

1. místo	Kristýna Jíchová
Roman Hlaváč
2. místo	Aneta Brabcová
3. místo	Božena Mrázková
Václav Kučera

3.-4. ročník

1. místo	Alena Hlaváčová
2. místo	Karel Chromý
3. místo	Petra Kotovicová
Jaromír Nedvěd

HRADY SOUPEŘÍ

Po loňské indiánské školní hře, kdy každý indián sám za sebe sbíral pera do členky a snažil se, aby jich měl co nejvíc, máme letos v nové školní hře změnu. Přímou se nabízelo utvořit týmy a zvolit vedoucí z řad nejstarších žáků. Letos jsme se v rámci naší celoškolské hry Pomocníci čarodějky Knihodějky zapojili do projektu CELÉ ČESKO ČTE DĚTEM. Chceme, aby si děti více do rukou braly knihy než myš od počítače a ovladač od televize. Mimo jiné jsme si zavedli pravidelnou akci „Podvečerní čtení“.

Každý čtvrták (Soňa, Alča, Hana, Kája) žije již čtvrtý rok na svém hradě. Zatím si spokojeně hospodařili ve svých kamenných domovech (všimaví žáci našli podobenky jejich hradů na chodbě školy), ale nastal čas je zkrášlit a obohatit svoje knihovny vzácnými svazky knih. Ale kde takové knihy sehnat? Sám panovník pochopil, že ho čeká svízelná cesta, aby se mohl blýsknout před ostatními. Potřebuje kolem sebe lidi vzdělané, sečtělé a ochotné dovědět se něco nového. Dílem náhody si v úplné

tmě ve sklepení vybírá členy do svého týmu – do hradu.

Alena Hlaváčová na svůj **Alštejn** odvádí čtyři poddané, Kája Chromý na hrad **Karlštejn** pět sloužících, Soňa Dvořáková bude hrad **Sonštejn** sdílet se čtyřmi radily a Haně Machové se na hrad **Hanštejn** nastěhuje pět pomocníků.

A již panovníci dostávají první společný úkol – vytvořit destičku na vybrané písmeno abecedy, (z papíru vystříhnout písmeno a utvořit obrázek předmětu, který písmenem začíná).

To ale nebylo všechno. Na obrázek je třeba vymyslet básničku s minimálně čtyřmi verši a to vše zvládnout v čase jedné vyučovací hodiny. Pokyny byly rozdány, skupiny se rozdělily po celé škole a již to začalo. Záleželo na vedení panovníka, jak rozdal úkoly. Někdo stříhal, jiný lepil, ostatní tvořili verše...

Věřte nebo ne, všechny skupiny si vedly velmi dobře a ve stanoveném čase odevzdaly svá díla. Nastalo hodnocení. Sám panovník prováděl prezentaci díla, musel napsanou báseň zarecitovat.

Jak to dopadlo? Krásná básnická díla odvedly tři hradní skupiny. Ti se také pyšní první knihou v hradní knihovně. Jen Karlštejn má zatím prázdnou polici – báseň utvořili na jiné

slovo, než bylo vyrobené. Inu, příště musejí být všichni z tohoto hradu pozomější při zadávání úkolu, případně mohou využít nápovědy za jeden tolar. Uvidíme příště, jestli si všichni

vzali ponaučení. Možností bude dost...

*obyvatelé z hradů
v okolí Slavkovic*

TÝDEN S FERDOU

V rámci lednového poznávání knížek s dětskými a zvířecími hrdiny neslo zapomenout na oblíbeného Ferdu Mravence. A tak jsme zařadili do našich aktivit Týden s Ferdou. Předem jsme měli vyvěšený plakát s programem, abychom věděli, co si připravit a přinést.

Vylosovali jsme družstva, každé si vytvořilo vlaječku se znakem – Mravenci, Chrostíci a Ploštičky. Na ně si budou zapisovat body za všechny splněné úkoly. Vlastní soutěžení spočívalo v tom, že jsme si každý den na chvilku sedli ke Knížce Ferdy Mravence a přečetli si kapitolu, z které vycházely naše úkoly. Vyráběli jsme například lodičky z papíru, stavěli motýla, házeli lasem nebo řešili kvíz o Ferdovi. Nechcete si ho taky zkusit vyřešit, abyste zjistili, co o Ferdovi všechno víte?

1. Ferda umí

- a) všechno spravit, postavit, se vším si poradí
- b) kouřit
- c) lyžovat, bruslit a jezdit na snowboardu

2. S Ferdou kamarádí

- a) víla Amálka
- b) brouk Pytlík
- c) včelka Mája

3. Brouk Pytlík je

- a) popleta a vejta
- b) nejchytřejší brouk na světě
- c) zloděj mravenčích zásob

4. Ferda zkontroloval

- a) Berušku
- b) hlemýžď
- c) koníka

5. Potápník se jmenoval

- a) Podvodňásek
- b) Strašyrbka
- c) Blekota

6. Hmyzí nestvůra je

- a) čmelák
- b) ploštica
- c) mravkolev

7. Ve vodě bydlí červíci s domečkem

- a) chrostíci
- b) mravenci
- c) potápníci

8. Ferda nosí

- a) brýle
- b) sandály
- c) puntíkátý šátek

*kamarádi ze školní družiny
Slavkovic*

ČARODĚJKA KNIHODĚJKA POKRAČUJE

Po úspěšném složení 1. zkoušky se z nás – obyčejných školáků - stali Nosiči tužky Čarodějky Knihodějky. Už víme, jak vznikly knížky, co jsou leporela, umíme je vyrobit.

Knihodějka nás ale nenechala odpočívat – listopad byl ve znamení říkadel a poezie pro děti. Poznávali jsme autory dětských říkadel i složitějších veršů, naučili jsme se vyhledávat a tvořit rýmy. Také jsme se

snažili o procítěnou recitaci či trefnou dramatizaci textů.

V prosinci jsme se zaměřili na knihy kuchařské. Přece cukroví a dobroty k Vánocům nemyslitelně patří. Nejenže

jsme recepty z knížek studovali a od maminek opisovali, taky jsme dobroty vytvářeli.

Taková lodička s plachtou stvořená z rohlíku, šunky a

sýra je zajímavá nejen na pohled! A navíc jsme tím složili část 2. zkoušky. K tomu jsme už lehce zvládli list s verši, kde jsme doplňovali rýmy a hoto-

vo: 2. zkouška Čarodějky Knihožek byla za námi.

**kamarádi ze školní družiny
Slavkovice**

ZÁPIS DĚTÍ DO 1. TŘÍDY

Mgr. Jana Láchová

Letos by na naši školu ve Slavkovicích mělo přibýt 7 nových žáčků, proto jsme opět zvolili společnou hodinu zápisu pro všechny – 15.30 hodin. Hned ve třídě nováčci zasedli do lavic, jejich rodiče také, nikdo se nebál, na nikom nebyla vidět nervozita.

Tu najednou do třídy vbíhá podivná postava v dlouhém černém plášti, na hlavě klobouk, v ruce hůl a křičí tak, že se mu kroutí vousy. „To je teda pěkný pořádek na mém hradě! Ani vyspat se pro ten rámus nedá! Brzo ráno místo krásného zpěvu ptáků mě vzbudil psí štěkot! Vykouknu z okna komnaty a co nevidím – před hradem se prohání mnoho psů a štěkají a štěkají... Slyšíte je také, děti?“

A to již všechny děti v lavicích napodobují pejsky. Hradní pán přímo zuří a nechává pochyťat všechny psy a zavřít je do tmavého hradního sklepení. Odchází se škodolibým smíchem, že zase bude klid...

Za dětmi přichází paní učitelka a dovídá se, jak s pejsky naložil zlý hradní pán. Copak to jde, zavírat je do podhradí jen za to, že štěkají? Jak to udělat, aby zase byli na svobodě? Kde vzít klíč od brány? Přemýšlí, jak by mohli pejsky osvobodit.

Nedaleko odtud bydlí na svých hradech hodní pánové. Děti je musí najít a získat od nich jiná zvířátka, která by obměkčila kruté srdce pána. Však žalostné kňučení ze sklepení je slyšet pořád...

Slibují, že se brzy vrátí, a jako princové (kluci) a dvorní dámy (děvčata) odjíždějí na svých koních k dalším hradům. Tam nabízí svoje služby doufajíc, že za ně dostanou zvířátko pro zlého pána.

Nebylo to tak jednoduché – museli prokázat, že mají dobré znalosti – počítat například rybičky ve vodním příkopu; poznat barvy, rozeznat geometrické tvary. Dále museli přečíst některá písmena, vytleskat slabiky, uslyšet první hlásku ve slově; pojmenovat zvířata v lese a v ZOO, poznat stromy a také nakreslit nějaké zvířátko.

Všem se dařilo, však košíčky se získanými zvířátky se brzy plnily. Bylo na čase. Přicházel samotný pán, a jak viděl, co pro něj princové i dvorní dámy mají, byl nadšen. Nechal se unést množstvím koček (však

se mu do hradní kuchyně budou hodit) a počtem krásných roztomilých (hlavně tichých) pejsků, našel klíč k hradnímu sklepení a všechny pejsky pustil na svobodu. Každý pesek radostně běžel ke svému páno-
vi – zachránci. Hradní pán teď spokojeně odchází se všemi 35

zvířátky a docela hezky se usmívá...

Děti ještě společně zazpívají rodičům písničku, kterou se s paní učitelkou naučily dva dny před zápisem – to byly na návštěvě ve škole. Zápis se chýlí ke konci, už je po 17. hodině, ale dětem se ještě nechce domů. Na otázku: „Co myslíte,

děti, dnes jsme se učili, nebo hráli?“ Někdo odpověděl, že učili, někdo že hráli, jen Verunka hlasitě pronesla: „Trošku jsme se učili a trochu i hráli.“

Děti si nakonec vybírají záložku do knihy, fotografují se a nerady odcházejí. Právě se z nich stali prvňáčci...

PUCLÍK

Školní časopis Základní školy v Novém Městě na Moravě – číslo 58 – březen 2010

Vydává Základní škola Nové Město na Moravě, Vratislavovo náměstí 124 výhradně pro vnitřní potřebu.

Redakční rada: Zdeněk Havlík, Mgr. Petr Smékal, Mgr. Ivana Fousková, Mgr. Dagmar Svobodová
Dominika Edlmanová, Věra Králová, Nikola Švárová, Petra Vodičková, Dominika Kaštánková
Jana Knapčoková, Martina Šikulová, Aneta Dufková

e-mail: puclik@nmnm.cz <http://zs1.nmnm.cz>

Číslo 58 vyšlo 3. března 2010 v nákladu 35 výtisků